

Vedené rukou Pánovou

Dve tabule Habakuka

Jeff Pippenger

2012-10-16

Habakukove dve tabule 4 z 95

Pre mňa je dosť ťažké prejsť približne osem strán poznámok počas hodinovej prezentácie. A ak si všimnete, máme 20 strán; preto vám len oznamujem, že nemám v úmysle tieto poznámky čítať. Mám v úmysle prečítať odtiaľto niektoré z týchto pasáží pre tých, ktorí sledujú prenos cez LiveStream a môžu si tieto poznámky stiahnuť; a aby tí, ktorí si to napokon pozrú na DVD, to mali sami zaznamenané, ak už tieto články nemajú k dispozícii. To, čím sa zaoberáme, sú dve tabule Abakuka, a v tejto chvíli sa usilujeme len preukázať, že Ellen White bola v súlade s pravdami znázornenými na tomto grafe z roku 1843.

Prvé tri prednášky, ktoré sme včera ukončili, ukazovali, že Ellen Whiteová jasne a konkrétne potvrdzuje proroctvo o časovom období 2520 ako platné v Early Writings, strana 236.

Keď hovorí o prvom sklamaní v marci 1844, uvádza, že po tomto sklamaní milleriti pokračovali v štúdiu Biblie a zistili, že tie isté dôkazy, ktoré ich viedli k tomu, aby pre obdobia 2520, 2300 a 1335 predpovedali rok 1843, boli potom rozpoznané aj v roku 1844 ako dôkaz, že tieto prorocké obdobia sa skončili v roku 1844. A rozoberali sme, že jedinými prorockými obdobiami, o ktorých mohla hovoriť, sú tieto dve [s odkazom na 2520 a 2300 na grafe z roku 1843], nie 1335. Obdobie 1335 sa začalo v období po Kr.; skončilo sa v roku 1843. Preto týmto vyjadruje svoj súhlas s chápaním proroctva o 2520 a 2300 rokoch.

A potom ďalej povedala, že počas toho časového obdobia, keď začali dokazovať, že tri časové proroctvá sa skončili v roku 1844, práve to spôsobilo prenasledovanie, ktoré vyhnalo mileritov z cirkvi. Preto nie je náhoda, že tu na konci sveta sú muži a ženy prenasledovaní v Adventistickej cirkvi za to, že predkladajú informácie, prečo sa 2520 skončilo v roku 1844.

Vedené rukou Pánovou

Takže teraz prechádzame k inému predmetu, k tomuto práve tu [s odkazom na AD508 na mape z roku 1843]. Ak ste sa na tieto mapy nepozerali, zistíte, že sestra Whiteová o tejto mape z roku 1843 hovorí: „Videla som, že Pán viedol pri tejto mape,“ a o tejto mape z roku 1850 hovorí, že Boh bol pri vydaní tejto mapy. Teda nám povedala, že Boh bol zapojený do vytvorenia oboch týchto máp a že spôsob, akým sú usporiadané, bol z ľudského hľadiska zámerný. Milleriti to urobili zámerne, no bolo to podľa Božieho zámeru.

Tu hore, od roku 677 pred Kr. až po to, čo pokladali za rok 1843 po Kr., je tento stĺpec [odkazujúc na druhý stĺpec sprava na grafe z roku 1843], ktorý vymedzuje 2520; ten sa začína v roku 677 pred Kr. a oni sa domnievali, že sa končí v roku 1843 po Kr.

A túto názornú ilustráciu ponechali aj na grafe z roku 1850, odtiaľto [odkazujúc na tretí stĺpec zľava], od roku 677 pred Kr. až potiaľto, do roku 1844 po Kr. Toto je stĺpec 2520, ktorý sa nachádza na oboch grafoch.

A priamo uprostred týchto stĺpcov je v oboch prípadoch kríž.

A priamo pod krížom sa nachádza odkaz na Dennú. A symbolom Dennej, pohanstva, koreňa pohanského náboženstva, je sebaopovyšovanie; a práve tu môžete vidieť Pánovu ruku v tom, nie nevyhnutne ľudskú ruku na oboch týchto tabuľkách.

Aby nám, mne i tebe, alebo komukoľvek, bolo odňaté naše sebaopovyšovanie, musíme prísť k úpätiu kríža, ako je to znázornené na oboch týchto tabuľkách. Táto lekcia je znázornená.

A, samozrejme, keď hovoríme o stĺpcoch 2520 s krížom uprostred, vieme, že pri naplnení Daniela 9, keď Kristus prišiel potvrdiť zmluvu s mnohými na jeden týždeň, tento jeden týždeň sa rovná 2520 dňom, a uprostred toho týždňa bol ukrižovaný. Teda uprostred týchto stĺpcov na každej z týchto máp vidíme kríž, a tie poukazujú na 2520 dní, počas ktorých Kristus potvrdzoval zmluvu s mnohými.

Teda sa teraz budeme zaoberať „Daily“ a jej potvrdením zo strany Ellen Whiteovej.

„23. septembra mi Pán ukázal, že po druhý raz vystrel svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, a že v tomto čase zhromažďovania treba úsilie zdvojnásobiť. V čase rozptýlenia bol Izrael zbitý a roztrhaný, ale teraz, v čase zhromažďovania, Boh uzdraví a obviaže svoj ľud. V čase rozptýlenia malo úsilie vynakladané na šírenie pravdy len malý účinok, vykonalo len málo alebo nič; ale v čase zhromažďovania, keď Boh priložil svoju ruku k zhromaždeniu svojho ľudu, úsilie šíriť pravdu bude mať zamýšľaný účinok. Všetci majú byť v diele jednotní a horliví. Videla som, že bolo nesprávne, aby sa ktokoľvek odvolával na čas rozptýlenia ako na príklady, ktoré by nás mali teraz, v čase zhromažďovania, viesť; lebo keby Boh pre nás teraz neurobil viac, než urobil vtedy, Izrael by nikdy nebol zhromaždený. Videla som, že tabuľa z roku 1843 bola vedená rukou Pánovou a že sa nemá meniť; že čísla boli také, aké ich On chcel; že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v niektorých číslach a zakrývala ju, takže ju nikto nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.“

Potom som v súvislosti s „ustavičnou“ (Daniel 8,12) videla, že slovo „obet“ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a do textu nepatrí, a že Pán dal správny pohľad na ňu tým, ktorí hlásali posolstvo o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zajedno v správnom chápaní „ustavičnej“; no v zmätku od roku 1844 boli prijaté aj iné názory a nasledovali temnota a zmätok. Čas nebol skúškou od roku 1844 a už nikdy viac nebude skúškou.

Pán mi ukázal, že posolstvo tretieho anjela musí ísť a byť zvestované rozptýleným Pánovým deťom, ale nesmie byť zavesené na čas. Videla som, že niektorých zachvacovalo falošné vzrušenie, vznikajúce z kázania o čase; ale posolstvo tretieho anjela je silnejšie, než aby ho mohol niesť čas. Videla som, že toto posolstvo môže stáť na svojom vlastnom základe a nepotrebuje čas, aby ho posilnil; a že pôjde v mocnej sile, vykoná svoje dielo a bude skrátané v spravodlivosti.

„Potom mi bola obrátená pozornosť na niektorých, ktorí sa nachádzajú vo veľkom blude, keď veria, že je ich povinnosťou ísť do Starého Jeruzalema, a domnievajú sa, že tam majú vykonať dielo predtým, než príde Pán. Takýto názor je spôsobilý odvádzať myseľ i záujem od terajšieho diela Pánovho pod posolstvom tretieho anjela; lebo tí, ktorí sa domnievajú, že ešte majú ísť do Jeruzalema, budú tam mať svoju myseľ a svoje prostriedky budú zdržiavať od diela prítomnej pravdy, aby sa tam dostali oni sami i iní. Videla som, že takéto poslanie by neprinieslo nijaké skutočné dobro, že by trvalo veľmi dlho, kým by sa podarilo priviesť čo i len niekoľkých Židov k viere dokonca v prvý Kristov príchod, a tým skôr k viere v Jeho druhý príchod. Videla som, že satan v tejto veci niektorých veľmi oklamal a že dušiam všade okolo nich v tejto krajine by mohli pomôcť a viesť ich k zachovávaniu Božích prikázaní, no oni ich nechávajú zahnúť. Videla som tiež, že Starý Jeruzalem už nikdy nebude znovu vybudovaný; a že satan robí všetko, čo je v jeho moci, aby teraz, v čase zhromažďovania, obracal mysle Pánových detí k týmto veciam, aby ich zdržal od toho, aby vložili celý svoj záujem do terajšieho diela Pánovho, a aby spôsobil, že zanedbajú nevyhnutnú prípravu na deň Pánov.“
Early Writings, 74–76.

Niekoľko vecí, ktoré sa chystáme ukázať, je toto: máme tu pasáž z Early Writings, strana 74. Zaoberali sme sa tým už predtým. Mnohými z týchto vecí, ktorými sa budeme zaoberať v tejto prezentácii, sme sa už zaoberali; väčšina z nás si však neuvedomuje, že táto pasáž v Early Writings prešla vývojom. V podobe, v akej sa nachádza v knihe Early Writings, budú ľudia používať to, čo je v Early Writings, na skresľovanie pravdy. Ale ak sa vrátite k pôvodným pramenným dokumentom, logika, na základe ktorej skresľujú pravdu, sa odstráni.

Teda, o tomto možno povedať mnoho. Ja uvediem iba niekoľko bodov, pretože tu sa zaoberáme ustavičnou obeťou. No v tomto úryvku zo Spisov raných by som chcel, aby ste si všimli hneď prvé dve myšlienky, 23. septembra.

Dobre. Ak vám to nie je známe, môžete tam uviesť 23. september 1850; 23. september 1850. Toto má vplyv na správne pochopenie každodennej služby.

Záver prvého odseku je výrok, ktorým sme sa tu už zaoberali počas uplynulých niekoľkých dní: „Videla som, že mapa z roku 1843 bola vedená rukou Pánovou a že sa nemá meniť; že čísla boli také, aké ich On chcel mať; že Jeho ruka bola nad nimi a skryla chybu v niektorých číslach, takže ju nik nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.“

Druhý odsek hovorí: „Potom som videl v súvislosti s —dennou obeťou“ (Daniel 8,12) . . . “ Teraz chcem, aby ste si to jednoducho uložili do pamäti — nepochybne sa tomu budeme venovať neskôr, ak Pán dá — keď je Denná obeta znázornená na grafe z roku 1843, práve tu, stojí tam: „odňatie dennej obety“; uvádza sa tam: „Daniel 12,11 a 12.“ Na grafe z roku 1850, keď sa pojednáva o Dennej obeť, stojí tam: „pohanská nadvláda alebo keď bola denná obeta odňatá, Daniel 11,31.“ Teda na týchto dvoch grafoch je dôraz, ktorý stotožňuje s Danielom 11,31 a Danielom 12,11, na odňatie Dennej obety. Dobre?

A v Danielovi 11:31 a Danielovi 12:11 je hebrejské slovo, ktoré sa prekladá ako „odňať“, sur, a znamená „odňať“; znamená „odstrániť“.

No v Danielovi 8, vo verši 11, kde sa hovorí, že „každodenná“ je odňatá, ide o iné hebrejské slovo. Je to rum a znamená „pozdvihnúť a vyvýšiť“.

William Miller teda používal Crudenovu konkordanciu a Crudenova konkordancia neposkytuje nijaký vhl'ad do hebrejčiny ani gréčtiny. Pán teda viedol milleritov; pretože z troch miest, kde sa v knihe Daniel spomína „každodenná obet'“ — Daniel 8, Daniel 11 a Daniel 12 — v kapitolách 11 a 12 hebrejské slovo, ktoré je preložené ako „odňať“, znamená „odňať“. A práve to na týchto mapách zdôrazňujú: že keď bolo pohanstvo odňaté, začali by sa proroctvá o 1290 a 1335.

No v Danielovi 8, keď je odňatá ustavičná obet', nehovorí sa tam o odstránení; hovorí sa tam o tom, že náboženstvo pohanstva je pozdvižené a vyvýšené. Milleriti teda mali pravdu. Odkazovali na dve kapitoly v Danielovi, ktoré hovoria o odňatí ustavičnej obete.

Ale tu v Ranných spisoch, a keď sa vraciame späť k pôvodným prameňovým dokumentom, uvidíte v tejto kapitole, že pôvodne sa tento odkaz na Daniel 8:12 nenachádza. Neviem, či im Ellen Whiteová povedala, aby to tam zahrnuli v roku 1882, keď tlačili Ranné spisy, alebo či to tam vložil niektorý z redaktorov. Nepovažujem to za hrozbu, pretože sa tu nehovorí o odňatí.

V druhom odseku sa hovorí: „Potom som v súvislosti s —ustavičnou‘ (Daniel 8,12) videla, že slovo —obet'“ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu, a že Pán dal správne pochopenie toho tým, ktorí hlásali posolstvo o hodine súdu.“

Pred niekoľkými rokmi sme mali v Nemecku stretnutie s niektorými poprednými pastormi a s niektorými učiteľmi z nemeckých seminárov, kde som prednášal a oni hádzali svoje kamene na toto posolstvo.

A bol tam jeden pastor z Talianska a predniesol jeden z nerozumných argumentov o tomto verši. A to, čo povedal, bolo — a o „dennej“ existuje niekoľko nerozumných argumentov, takže sa s týmto nerozumným argumentom často stretávate, a my ho tu zaznamenáme. Hovorí sa tam: „Potom som videla vo vzťahu k —dennej‘ (Daniel 8,12), že slovo —obet'“ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu, a že Pán dal správny pohľad na to tým, ktorí hlásali posolstvo o hodine súdu.“ Tu je ten nerozumný argument: Hovoria, že Ellen White tu nepotvrďuje „dennú“; potvrďuje priekopnícke chápanie, že slovo obet' bolo pridané ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu. Dobré? Takže tento taliansky pastor uvádza tento argument.

A povedal som: „Nuž, vysvetlite mi nasledujúcu vetu, pastor.“

Nasledujúca veta hovorí: „Keď vládla jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní — „každodennej“; . . .“ Nehovorí sa tu o správnom názore, podľa ktorého bolo slovo obet' pridané ľudskou múdrosťou. Ellen Whiteová tu hovorí — a toto je ťažká vec, toto je ťažká vec pre týchto ľudí, ktorí dnes v adventizme odmietajú počuť a odmietajú vidieť. Tento odsek — pravdepodobne viac teológov stratilo svoje spasenie pre tento odsek než pre ktorýkoľvek iný odsek v Duchu proroctva. Nepreháňam; myslím si, že je to pravdepodobne presné.

V rannej časti 20. storočia, keď sa do adventizmu zavádzal falošný názor na „Každodennú“, všetci, ktorí o tom bojovali na oboch stranách sporu, vedeli, že bojujú o tento odsek. Keď Stephen Haskell

vystúpil na obranu názoru priekopníkov, že „Každodenná“ predstavuje pohanstvo, čo urobil? Znovu vytlačil túto tabuľu z roku 1843 a tento odsek umiestnil naspodok. Takže tento odsek je ohniskom sporu a práve tu mnohí, mnohí muži padli na svoje meče a zomreli.

Teda, prinajmenšom na tej úrovni, ktorú tu chcem, aby ste videli, pretože máte mužov, ako je napríklad v poslednom čase Steve Wohlberg z White Horse Ministries, ktorý sa stavia proti tomuto posolstvu. A jeden z jeho argumentov je: „Nuž, Ellen Whiteová nikdy nezaujala stanovisko k dennému, takže ani ja nemusím mať nijaké,“ čo bolo jednoducho úplne nerozumné stanovisko. Ale aj keby sme mu pripustili možnosť, že Ellen Whiteová k tomu skutočne nemala stanovisko, čo hovorí v tomto citáte? Hovorí, že priekopníci mali na to správny názor. Aj keby nevedela, čo to bolo, predsa tu hovorí, že existuje správny názor, čo znamená, že existuje aj nesprávny názor, možno niekoľko nesprávnych názorov.

Máte ľudí, ako je Vance Ferrell. Vance Ferrell; ľudia dôverujú prorockým výkladom Vancea Ferrella, a ja neviem prečo. Vance Ferrell nie je jediný, ale je jedným z tých mužov, ktorí hovoria, že „Denná obet“ predstavuje pohanstvo aj Kristovu službu vo svätyni. Dobré? Hovorí teda, že tento symbol predstavuje Satana aj Krista.

Aký druh rozlišovania sa uplatňuje pri takomto uvažovaní?

Dobré, sestra Whiteová, nech už tu „Denná“ predstavuje čokoľvek, hovorí, že existuje správny výklad. Takže s týmto východiskom tu môžeme prinajmenšom súhlasiť, však?

„Potom som vo vzťahu k —ustavičnej“ (Daniel 8,12) videla, že slovo —obet“ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu, a že Pán dal správne pochopenie toho tým, ktorí hlásali zvesť o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zajedno v správnom chápaní —ustavičnej; ale v zmätku od roku 1844 boli prijaté iné názory,“

Toto som povedal talianskemu pastorovi. Povedal som: „Dobré. Môžete mi uviesť nejaké historické odkazy, podľa ktorých po roku 1844 boli prijaté aj iné názory na slovo obet?“

A v tomto bode sa od toho akoby stiahol.

Od roku 1844 boli prijaté aj iné názory na „ustavičnú obet“, a čo priniesli? Tmu a zmätok.

Podčiarknite „temnotu a zmätok“, pretože keď sestra Whiteová ďalej hovorí o Každodennej, hovorí o temnote a zmätku, a my vám dnes ráno niektoré z nich ukážeme.

Prijatie nesprávneho názoru na Ustavičnú službu vedie k temnote a zmätku.

„Čas nebol skúškou od roku 1844 a už nikdy viac nebude skúškou.“

Teda teda v súvislosti s Ustavičnou, ktorú tu vidíte, je tento argument. Toto je argument dneška; toto je argument, ktorý uviedol syn Ellen Whiteovej. Uviedli ho aj iní, ale on je tým, kto ho uviedol do historického záznamu adventizmu. Ide o to, že keď čítate tento úryvok, musíte rozumieť kontextu určovania času.

—„boli prijaté iné názory,“—vo veci Ustavičnej služby—„a nasledovali temnota a zmätok. Čas nebol skúškou od roku 1844 a už nikdy viac nebude skúškou.

Pán mi ukázal, že posolstvo tretieho anjela musí ísť ďalej a musí byť zvestované rozptýleným deťom Pánovým, ale nesmie byť viazané na čas.

Vidíte, prečo Willy White hovorí, že musíme vnímať kontext určovania času?

Hovorí sa tam o zmätku, ktorý spôsobili nesprávne názory na Každodennú; čas nebol skúškou; a potom je tam odsek o určovaní času.

Dobre, toto musíte pochopiť: Tento odsek o určovaní času nebol v pôvodnom zdrojovom dokumente; a výrok o tom, že čas nebol skúškou, tá veta bola pozmenená. Skresľuje pôvodnú myšlienku Ellen Whiteovej. Nič, čo sa týka určovania času, nespájala s každodennou obeťou. Na to sa chceme pozrieť dnes ráno.

Takže, ako som povedal, nebudeme čítať všetky tieto strany. Len sa postarám o to, aby ste ich mali k dispozícii, aby ste mohli preveriť, čo hovorím; pretože ako ľudská bytosť mám možnosť, že vás uvádzam do omylu.

Arthur White — „Kontext určovania času“

Zástancovia starého názoru tvrdili, že znenie tohto výroku [Early Writings, 74–75.] kládlo nebeské schválenie na názor o „každodennej“ zastávaný Millerom a neskôr opakovaný Uriášom Smithom.

Arthur White, syn Willyho Whitea, vo svojom šesťzväzkovom diele o dejinách Ellen Whiteovej, hovoriac o stanovisku svojho otca, ktorý odmietal správny pohľad na „Dennú“, uvádza v EGW, zväzok 6, na strane 252,

„Zástancovia starého názoru“ — že ustavičná obeť predstavovala pohanstvo — „tvrdili, že znenie tohto výroku [Early Writings, 74–75.] poskytlo nebeské schválenie názoru o ustavičnej obeti, ktorý zastával Miller a ktorý neskôr zopakoval Uriah Smith.“

Keby Arthur White mal byť skutočným, presným historikom, viete, čo by tam bol povedal? Bol by tam jednoducho vložil jedno slovo; ale Arthur White sa tu minul cieľa. Bol by povedal:

„Zástancovia starého názoru správne tvrdili, že znenie tohto výroku — tvrdili, že znenie tohto výroku [Early Writings, 74–75.] — položilo nebeské schválenie na názor o každodennej službe, ktorý zastával Miller a ktorý neskôr zopakoval Uriah Smith.“

On to tam neuvádza správne. Len hovorí, čo zastávali, akoby tu bola možnosť, že zastávali nesprávne stanovisko. No nebolo to tak; zastávali správne stanovisko.

—„Zástancovia nového pohľadu“ — jeho otec, Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott, a teraz sa tam nebudem púšťať — „zástancovia nového pohľadu zastávali názor, že toto vyhlásenie sa musí chápať v jeho kontexte — v kontexte určovania času.“

Práve sme vám uviedli ich argument v spisoch Early Writings, strana 74.

—„Zástancovia nového názoru zastávali presvedčenie, že toto vyjadrenie treba chápať v jeho kontexte — v kontexte určovania času. Opakované výroky Ellen Whiteovej: ‚K tomuto bodu nemám svetlo‘ (Letter 226, 1908) a ‚Nedokážem jasne vymedziť body, ktoré sú spochybňované‘ (Letter 250, 1908), ako aj jej neschopnosť urobiť jednoznačné vyhlásenie, keď na ňu bola táto otázka naliehavo kladená, sa zdali podporovať ich záver. Boli tiež presvedčení, že posolstvá dané prostredníctvom Ellen Whiteovej nebudú v rozpore s jasne ustálenými udalosťami dejín.“ Arthur White, EGW, zväzok 6, 252.

Pôvodná verzia — Review and Herald, 1. novembra 1850

A Skoré spisy, strana 74 — kedy boli vytlačené? V roku 1882; kniha Skoré spisy bola vytlačená v roku 1882.

No pôvodné miesto, kde sa nachádza úryvok z Early Writings, ktorý práve zvažujeme, je v Review and Herald z 1. novembra 1850, a to máte vo svojich poznámkach. A pozostáva z niekoľkých odsekov a, ako som povedal, nebudeme ich čítať všetky.

Na 2. strane vidíme štyri odseky, potom štyri odseky na 3. strane:

Drahí bratia a sestry, chcem vám podať krátky náčrt toho, čo mi Pán nedávno ukázal vo videní. Bola mi ukázaná pôvabnosť Ježiša a láska, ktorú majú anjeli jeden k druhému. Anjel povedal: Či nevidíte ich lásku? — nasledujte ju. Práve tak sa musí aj Boží ľud navzájom milovať. Radšej nech vina padne na teba než na brata. Videla som, že posolstvo —predajte, čo máte, a dávajte almužnu' nebolo niektorými podané v jeho jasnom svetle; že pravý cieľ slov nášho Spasiteľa nebol jasne predstavený. Videla som, že cieľom predávania nebolo dávať tým, ktorí sú schopní pracovať a sami sa užiť, ale šíriť pravdu. Je hriech podporovať a vydržiavať v zahálke tých, ktorí sú schopní pracovať. Niektorí horlivo navštevovali všetky zhromaždenia; nie preto, aby oslavovali Boha, ale pre —chleby a ryby.' Takým by bolo omnoho lepšie zostať doma a pracovať vlastnými rukami, —na tom, čo je dobré,' aby zaopatрили potreby svojich rodín a mali čo dať na podporu vzácnej veci prítomnej pravdy.

Videla som, že niektorí sa mýlili, keď sa modlili za uzdravenie chorých pred neveriacimi. Ak je niekto medzi nami chorý a zavolá starších zboru, aby sa nad ním modlili podľa Jakuba 5,14.15, mali by sme nasledovať príklad Ježiša. On vykázal neveriacich z miestnosti a potom uzdravil chorého; tak by sme sa aj my mali usilovať oddeliť sa od nevery tých, ktorí nemajú vieru, keď sa modlíme za chorých medzi nami.

„Potom bola moja pozornosť obrátená späť k času, keď Ježiš vzal svojich učeníkov osamote do hornej miestnosti a najprv im umyl nohy, a potom im dal jesť z lámaného chleba, aby predstavoval jeho zlomené telo, a šťavu z viniča, aby predstavovala jeho vyliatu krv. Videla som, že všetci by mali v týchto veciach konať s porozumením a nasledovať príklad Ježiša, a keď sa zúčastňujú týchto obradov, mali by byť podľa možnosti čo najviac oddelení od neveriacich.“

Potom mi bolo ukázané, že sedem posledných rán bude vyliatych po tom, čo Ježiš opustí Svätyniu. Anjel povedal: „Je to hnev Boha a Baránka, ktorý spôsobuje skazu alebo smrť bezbožných. Pri Božom hlase budú svätí mocní a hrozni ako vojsko s práporcami; vtedy však

ešte nevykonajú napísaný súd. Vykonanie súdu nastane na konci tisíc rokov.“

„Keď sú svätí premenení na nesmrteľnosť, sú spolu vychvátení, prijímajú svoje harfy, koruny atď. a vstúpia do Svätého mesta, Ježiš a svätí zasadnú na súd. Otvoria sa knihy, kniha života a kniha smrti; kniha života obsahuje dobré skutky svätých a kniha smrti obsahuje zlé skutky bezbožných. Tieto knihy boli porovnané s knihou zákona, Bibliou, a podľa nej boli súdení. Svätí v jednote s Ježišom vynášajú svoj súd nad mŕtvymi bezbožnými. Hľaďte! povedal anjel, svätí sedia na súde v jednote s Ježišom a odmeriavajú každému z bezbožných podľa skutkov vykonaných v tele, a pri ich menách je zaznamenané, čo musia prijať pri vykonaní súdu. Toto, videla som, bolo dielom svätých s Ježišom vo Svätom meste pred jeho zostúpením na zem počas 1000 rokov. Potom na konci 1000 rokov Ježiš a anjeli a všetci svätí s ním opustia Sväté mesto, a keď s nimi zostupuje na zem, mŕtvi bezbožní sú vzkriesení, a potom tí samotní muži, ktorí ho —prebodli, keď budú vzkriesení, uvidia ho zďaleka v celej jeho sláve, s anjelmi a svätými pri ňom, a budú nad ním kvíliť. Uvidia stopy po klincoch na jeho rukách a na jeho nohách a miesto, kde mu vbodli kopiju do boka. Stopy po klincoch a po kopiji budú vtedy jeho slávou. Na konci 1000 rokov Ježiš stojí na Olivovom vrchu a vrch sa rozštiepi na dvoje a stane sa z neho mohutná rovina, a tí, ktorí v tom čase utekajú, sú bezbožní, ktorí boli práve vzkriesení. Potom Sväté mesto zostúpi a usadí sa na rovine.“

Potom satan naplní bezbožných, ktorí boli vzkriesení, svojím duchom. Lichotí im, že vojsko v Meste je malé a že jeho vojsko je veľké a že môžu premôcť svätých a zmocniť sa Mesta. Kým satan zhromažďoval svoje vojsko, svätí boli v Meste a hľadeli na krásu a slávu raja Božieho. Ježiš bol na ich čele a viedol ich. Zrazu milý Spasiteľ zmizol z našej spoločnosti; no čoskoro sme počuli jeho milý hlas, ako hovorí: „Poďte, požehnaní môjho Otca, dedične prijmite kráľovstvo, ktoré je vám pripravené od založenia sveta.“ Zhromaždili sme sa okolo Ježiša a práve keď zatvoril brány Mesta, bol nad bezbožnými vynesенý rozsudok kliatby. Brány sa zavreli. Potom svätí použili svoje krídla a vyleteli na vrch múru Mesta. Ježiš bol tiež s nimi; jeho koruna žiarila jasom a slávou. Bola to koruna v korune, sedemnásobná. Koruny svätých boli z najčistejšieho zlata, ozdobené hviezdami. Ich tváre žiarili slávou, lebo boli v presnom obraze Ježiša; a keď povstali a všetci spolu sa pohybovali k vrcholu Mesta, bol som tým pohľadom unesený.

Potom bezbožní uvideli, o čo prišli; a od Boha bol na nich vychvátnutý oheň a pohltil ich. To bolo vykonanie súdu. Bezbožní potom prijali podľa toho, ako im to svätí v jednote s Ježišom odmerali počas 1000 rokov. Ten istý oheň od Boha, ktorý pohltil bezbožných, očistil celú zem. Rozlámané, rozoklané vrchy sa roztopili v prudkej páľave, aj ovzdušie, a všetko strnisko bolo strávené. Potom sa pred nami otvorilo naše dedičstvo, slávne a nádherné, a zdedili sme celú zem obnovenú. Všetci sme zvolali mocným hlasom: Sláva, Aleluja.

Videla som tiež, že pastieri by sa mali radiť s tými, v ktorých majú dôvod mať dôveru, s tými, ktorí prijali všetky posolstvá a pevne stoja vo všetkej prítomnej pravde, skôr než budú zastávať nejaký nový dôležitý bod, o ktorom sa môžu domnievať, že ho Biblia podporuje. Potom budú pastieri dokonale zjednotení a zjednotenie pastierov pocíti cirkev. Videla som, že takýto postup by zabránil nešťastným rozdeleniam, a potom by nehrozilo nebezpečenstvo, že vzácne stádo bude rozdelené a ovce rozptýlené bez pastiera.“—

A potom sa to uzatvára ďalšími piatimi odsekmi, ktoré som pre vás uzavrel do rámčeka, pretože práve týchto päť odsekov z článku sa napokon dostane do Early Writings. Preto sú tieto posledné dva odseky ohraňované rámčekom.

23. septembra mi Pán ukázal, že po druhý raz vystrel svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, a že úsilie sa musí v tomto čase zhromažďovania zdvojnásobiť. V čase rozptýlenia bol Izrael bitý a trhaný; ale teraz, v čase zhromažďovania, Boh uzdraví a obviaže svoj ľud. Pri rozptýlení malo úsilie vynakladané na šírenie pravdy len malý účinok, vykonalo len málo alebo nič; ale v čase zhromažďovania, keď Boh vztiahol svoju ruku, aby zhromaždil svoj ľud, úsilie šíriť pravdu bude mať zamýšľaný účinok. Všetci by mali byť zjednotení a horliví v diele. Videla som, že je hanbou, ak sa ktokoľvek odvoláva na rozptýlenie ako na príklady, ktoré by nás mali teraz riadiť v čase zhromažďovania; lebo keby Boh pre nás teraz neurobil viac, než urobil vtedy, Izrael by nikdy nebol zhromaždený. Je rovnako nevyhnutné, aby pravda bola uverejnená v časopise, ako aby bola kázaná.

Pán mi ukázal, že tabuľa z roku 1843 bola vedená jeho rukou a že nijaká jej časť nemá byť zmenená; že čísla boli také, aké ich chcel mať. Že jeho ruka spočívala nad jednou chybou v niektorých číslach a ukrývala ju, takže ju nikto nemohol vidieť, kým jeho ruka nebola odňatá.

Potom som v súvislosti s výrazom „Denná“ videla, že slovo „obet“ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu; a že Pán dal správne porozumenie tomu výrazu tým, ktorí hlásali posolstvo o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní „Dennej“; ale od roku 1844 boli v zmätku prijaté aj iné názory a nasledovali temnota a zmätok.

Pán mi ukázal, že čas od roku 1844 nebol skúškou a že čas už nikdy viac nebude skúškou.

„Potom mi bolo ukázané na niektorých, ktorí sú vo veľkom blude, že totiž svätí majú ešte pred príchodom Pána odísť do Starého Jeruzalema atď. Takýto názor je spôsobilý odvieť myseľ i záujem od súčasného Božieho diela pod posolstvom tretieho anjela; lebo ak máme ísť do Jeruzalema, potom tam budú naše mysle prirodzene upreté a naše prostriedky budú odopierané iným účelom, aby sa svätí dostali do Jeruzalema. Videla som, že dôvod, prečo boli ponechaní, aby upadli do tohto veľkého bludu, je ten, že nevyznali a neopustili svoje bludy, v ktorých zotrúvali počas viacerých uplynulých rokov.“ Review and Herald, 1. novembra 1850.

Vidíte ich? Viete, o čom hovorím?

Dobre. Ak prejdeme k týmto piatim záverečným odsekom, uvidíte v pôvodnom texte niektoré veci, ktoré sa odlišujú od toho, čo nájdete v Early Writings, strana 74.

Z PUBLIKA: Takže hovoríte, že tieto v škatuli sú originály?

Tieto v rámčeku, to sú posledné tri odseky v tomto pôvodnom článku a tento rámček ich obklopuje. Tieto tri odseky sú tým, čo sa napokon dostalo do Early Writings, strana 74.

Ale kedy to bolo vytlačené, kedy to bolo napísané? V novembri 1850.

Takže som tu tučným písmom vyznačil veci, ktoré budú v týchto piatich odsekoch zmenené. Dôjde pri tom k metamorfóze; pretože vo veľmi blízkej budúcnosti, v roku 1851, bude vytlačená kniha A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White a tieto odseky zoberú a vložia ich do A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White. A odtiaľto [článok v Review and Herald, november 1850] po A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White došlo v týchto piatich odsekoch k niekoľkým drobným redakčným zmenám. A potom od A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White z roku 1851 po Early Writings v roku 1882 došlo k ďalším redakčným zmenám a práve tieto redakčné zmeny spôsobujú, že Early Writings, strana 74, je neprehľadná.

Teda v týchto piatich odsekoch, ktoré sa v pôvodnom rukopise uzatvárajú, v prvom odseku: „23. septembra mi Pán ukázal . . .“, to bude zmenené.

V nasledujúcich odsekoch: „Potom som videla . . .“, „Potom som videla . . .“, „Pán mi ukázal . . .“, a „Potom mi bolo ukázané . . .“, tieto veci dostávajú niektoré menšie úpravy.

Ukázaných desať základných právd v trinástich odsekoch

No chcem, aby ste v týchto trinástich odsekoch z pôvodného článku videli, že ukázala desať hlavných vecí.

A teraz si spomínam, prečo mám tieto veci vytučnené. Nie preto, že by sa mali meniť. Zdôrazňujem vám niečo, ak chcete vidieť, že v týchto trinástich odsekoch jej bolo ukázané toto . . . , bolo jej ukázané toto . . . , bolo jej ukázané toto . . . , bolo jej ukázané toto. A keď jej bola ukázaná jedna vec, po tom, čo nám o nej povie, potom je jej ukázané niečo, čo nemusí byť nevyhnutne spojené s tým, čo jej bolo práve ukázané: „Bolo mi ukázané toto . . . ; bolo mi ukázané toto . . . ; bolo mi ukázané toto“

Môžete si ma overiť a sami si to prečítať, ale v týchto trinástich odsekoch jej bolo ukázaných desať hlavných právd.

Tu je to, čo jej bolo ukázané. Bolo jej ukázané o Božej láske, o obetiach, o modlitbe za chorých, o službe Večere Pánovej, o siedmich posledných ranách v spojení s milénium, o novom svetle, o zhromažďovaní po roku 1844, o vydavateľskom diele, o Grafe z roku 1843, o „Dennom“, o „čase“ ako skúške a o putovaniach do Jeruzalema. A ak si to pozorne prečítate, nie je to súvislý tok myšlienok. Je to skôr veľmi zreteľné: „Bolo mi ukázané toto,“ a ona zaznamenáva, čo jej bolo ukázané; a bolo jej ukázané niečo, čo nemusí byť nevyhnutne vzájomne prepojené. Toto musíte vidieť; lebo keď začnú tieto odseky spájať dohromady, začnú vytvárať dojem, že hovorí niečo, čo v skutočnosti vôbec nepovedala.

Review and Herald, 1. novembra 1850

Dobre. Všimnite si prvý odsek z piatich odsekov, ktorými sa zaoberáme z novembra 1850.

„23. septembra mi Pán ukázal, že po druhý raz vystrel svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, a že úsilie sa musí v tomto čase zhromažďovania zdvojnásobiť. V čase rozptýlenia bol Izrael bitý a trhaný; ale teraz, v čase zhromažďovania, Boh uzdraví a obviaže

svoj ľud. V čase rozptýlenia malo úsilie vynakladané na šírenie pravdy len malý účinok, vykonalo len málo alebo nič; ale v čase zhromažďovania, keď Boh vztiahol svoju ruku, aby zhromaždil svoj ľud, úsilie šíriť pravdu bude mať zamýšľaný účinok. Všetci by mali byť jednotní a horliví v diele. Videla som, že je hanbou, ak sa niekto odvoláva na čas rozptýlenia ako na príklad, ktorý by nás mal riadiť teraz, v čase zhromažďovania; lebo ak Boh pre nás teraz neurobí viac, než urobil vtedy, Izrael by nikdy nebol zhromaždený. Je rovnako nevyhnutné, aby pravda bola uverejnená v časopise, ako aby bola kázaná.“—

Posledná veta z toho odseku hovorí: „Je rovnako nevyhnutné, aby sa pravda zverejňovala v časopise, ako aby sa kázala.“ Dobre. Táto myšlienka bude vypustená.

Druhý odsek z piatich, ktoré skúmame, kde sa hovorí: „Pán mi ukázal,“ vidíte, že ho mám podčiarknutý.

—„Pán mi ukázal, že tabuľa z roku 1843 bola vedená jeho rukou a že nijaká jej časť nemá byť zmenená; že čísla boli také, aké ich chcel mať. Že jeho ruka spočívala nad jednou chybou v niektorých číslach a zakrývala ju, takže ju nik nemohol vidieť, až kým jeho ruka nebola odňatá.“—

Dôvod, prečo mám v týchto štyroch odsekoch na vrchu stránky niečo podčiarknuté, je ten, že pri opätovnom vytlačení v diele A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White v roku 1851 v nich budú vykonané redakčné zmeny.

Dobre. „Pán mi ukázal,“ bude zmenené; „svojou rukou“ bude zmenené; „že nijaká jeho časť nemá byť zmenená“ bude zmenené.

Potom sa v nasledujúcom tučným písmom vytlačennom odseku [štvrtý odsek] na strane píše,

—„Pán mi ukázal, že od roku 1844 už čas nebol skúškou a že čas už nikdy viac nebude skúškou.“—

„Pán mi ukázal,“ to bude zmenené. V nasledujúcom roku v diele A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White vezmú tento jednovetný odsek a spoja ho s predchádzajúcim odsekom. Urobia z toho jeden odsek.

Ak je však nejaké slovo alebo slová vytlačené tučným písmom, dôjde aj k niektorým ďalším typom zmien; a uvediem vám príklad toho, čo tým myslím.

A v treťom odseku sa píše,

—„Potom som videla vo vzťahu k —Dennému,‘ že slovo —obet‘ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu; a že Pán dal správny pohľad na tých, ktorí ohlasovali volanie o hodine súdu. Keď existovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom pohľade na —Denné;‘ ale od roku 1844 boli v zmätku prijaté iné názory a nasledovala tma a zmätok.“—

Potom sa v nasledujúcom tučne vytlačennom odseku [štvrtom odseku] na strane píše,

„Pán mi ukázal, že čas nebol skúškou od roku 1844 a že čas už nikdy viac nebude skúškou.“—

„Pán mi ukázal,“ to sa zmení.

To, čo sa chystajú urobiť nasledujúci rok v diele A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, je vziať tento jednovetný odsek a spojiť ho s predchádzajúcim odsekom. Urobia z neho jeden odsek.

A zmenia „Pán mi ukázal“ na „Bolo mi tiež ukázané.“ Dobré? Tieto dva odseky spoja do jedného odseku a v roku 1851 to zmenia na „Bolo mi tiež ukázané“.

— „Potom mi bolo poukázané na niektorých, ktorí sú vo veľkom blude, že svätí majú ešte ísť do starého Jeruzalema atď., skôr než príde Pán. Takýto názor je usporobný odviesť myseľ i záujem od súčasného Božieho diela pod posolstvom tretieho anjela; lebo ak máme ísť do Jeruzalema, potom tam budú naše mysle prirodzene upreté a naše prostriedky budú zadržané od iného použitia, aby sa svätí dostali do Jeruzalema. Videla som, že dôvodom, prečo boli ponechaní, aby upadli do tohto veľkého bludu, je to, že nevyznali a neopustili svoje bludy, v ktorých boli už počas viacerých uplynulých rokov.“ Review and Herald, 1. novembra 1850.

Keď sa však dostanete k Early Writings, viete, čo urobia? Vypustia „I was also shown“, kde v Early Writings tento jeden odsek hovorí: „When union existed before 1844, nearly all were united on the correct view of the —Daily, but since 1844, in the confusion, other views have been embraced, and darkness and confusion has followed.“ Vypustili „I was also shown“ a nasledujúca veta znie: „time had not been a test since 1844.“ Zrazu nevíete, že táto myšlienka o tom, že čas od roku 1844 nebol skúškou, patrí medzi veci, ktoré jej boli osobitne ukázané. Veríte, že to bolo súčasťou jej svetla o Daily, pričom falošný názor vyvolal zmätok.

To nie je originál. Originál máte. Overte si to.

Ďalší krok (druhý krok) — 1851 Náčrt kresťanskej skúsenosti a pohľadu Ellen G. Whiteovej

Potom pod tým máte Náčrt kresťanskej skúsenosti a pohľadu Ellen G. Whiteovej, vytlačený v roku 1851; a máte rozbor zmien, ktoré sa udiali, a je tam veľmi, veľmi významná zmena.

„Dňa 23. septembra mi Pán ukázal [predtým — „ukázal“], že druhý raz vztiahol svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, a že v tomto čase zhromažďovania treba úsilie zdvojnásobiť. Pri rozptýlení bol Izrael zbitý a roztrhaný; ale teraz, v čase zhromažďovania, Boh uzdraví a obviaže svoj ľud. Pri rozptýlení malo úsilie vynaložené na šírenie pravdy len malý účinok, vykonalo len málo alebo nič; ale pri zhromažďovaní, keď Boh priložil svoju ruku k zhromaždeniu svojho ľudu, úsilie šíriť pravdu bude mať svoj zamýšľaný účinok. Všetci by mali byť zjednotení a horliví v diele. Videla som, že bolo nesprávne, aby sa ktokoľvek odvolával na rozptýlenie ako na príklad, ktorý by nás mal teraz riadiť v zhromažďovaní; lebo keby Boh pre nás teraz neurobil viac, než urobil vtedy, Izrael by nikdy nebol zhromaždený. [Odstránené: Je rovnako nevyhnutné, aby bola pravda uverejňovaná v časopise, ako aj kázaná.] [Odseky zlúčené] Videla som [predtým — „Pán mi ukázal“], že tabuľa z roku 1843 bola vedená rukou Pánovou [predtým — „jeho rukou“] a že sa nemá meniť; [predtým — „nijaká jej časť sa nemá meniť“] že čísla boli také, aké ich chcel mať. Že jeho ruka bola nad tým a skryla chybu v niektorých číslach, takže ju nikto nemohol vidieť, dokiaľ jeho ruka nebola odňatá.“

„Potom som v súvislosti s —Dennou' videla, že slovo —obet' bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu; a že Pán dal správne pochopenie toho tým, ktorí ohlasovali posolstvo o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní —Denné'; ale od roku 1844 boli v zmätku prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok. [Paragraphs Combined] Videla som tiež [Formerly—„Pán mi ukázal“], že čas nebol skúškou od roku 1844 a že čas už nikdy viac nebude skúškou.“ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Čas nesúvisiaci s posolstvom tretieho anjela

Ellen Whiteová mala iné videnie než to videnie, ktoré napokon skončilo v Spisoch raných. Mala niekoľko videní; avšak mala jedno videnie, v ktorom jej bolo niečo povedané; bol jej povedaný jeden odsek a ona si ho zapísala.

„Pán mi ukázal, že posolstvo tretieho anjela musí ísť ďalej a byť zvestované rozptýleným deťom Pánovým, a že nesmie byť viazané na čas; lebo čas už nikdy viac nebude skúškou. Videla som, že niektorí nadobúdali falošné vzrušenie, ktoré vznikalo z kázania o čase; že posolstvo tretieho anjela bolo silnejšie, než akým môže byť čas. Videla som, že toto posolstvo môže stáť na svojom vlastnom základe a že nepotrebuje čas, aby ho posilnil, a že pôjde v mocnej sile, vykoná svoje dielo a bude skrátené v spravodlivosti.“ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

O čom tam hovorí? O tom, že už nikdy nemáme znovu spájať Posolstvo tretieho anjela s časom, však?

Amen? Ste so mnou?

Kde to nachádzate? Kde sa to nachádza?

ZOZHROMAŽDENIA: (Žiadna odpoveď.)

Z POSLUCHÁRNE: Náčrt kresťanskej skúsenosti a názorov.

Náčrt kresťanskej skúsenosti a názorov Ellen G. Whiteovej, strana 48, strana 48.

Dobre. Kde nachádzame pasáž, o ktorej hovoríme, prevzatú z Review and Herald, november 1850; kde sa nachádza v diele A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? Nuž, nachádza sa, ak sa vrátite vo svojich poznámkach, v diele A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, na strane 61 a na strane 62.

Máte v diele A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White videnie zaznamenané na strane 48; potom máte videnie, ktoré napokon bude zahrnuté do Early Writings, na stranách 61 a 62. Oddeľuje ich 13 alebo 14 strán, však?

A čo urobia, keď príde na Early Writings? Vezmú tento odsek zo strany 48 a vložia ho hneď za jej výrok, že čas už viac nie je skúškou. Spoja dve videnia dohromady.

Rozumiete tomu, čo mám na mysli?

MUŽ V PUBLIKU: Áno.

Rozumiete, čo tým myslím?

JEDNOTLIVEC OSLAVENÝ V POSLUCHAČSTVE: (Potvrdenie.)

Dobre, pretože práve pri vás vidím menej potvrdenia.

Posledný krok (tretí krok) — Rané spisy, 1882

Dobre. Teraz sa vraciam k 6. strane vašich poznámok; a teraz tam opäť máte Early Writings.

„23. september, . . . Videla som, že tabuľa z roku 1843 bola vedená rukou Pánovou a že sa nemá meniť; že čísla boli také, aké ich On chcel; že Jeho ruka bola nad nimi a zakryla chybu v niektorých číslach, takže ju nikto nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.

Potom som v súvislosti s „každodennou“ (Daniel 8,12) videla, že slovo „obet“ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a do textu nepatrí, a že Pán dal správne porozumenie toho tým, ktorí hlásali posolstvo o hodine súdu. Keď vládla jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní „každodennej“; ale v zmätku od roku 1844 boli prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok. Čas nie je skúškou od roku 1844 a nikdy viac ňou nebude.

Pán mi ukázal, že posolstvo tretieho anjela musí ísť ďalej a byť zvestované rozptýleným deťom Pánovým, no nesmie byť viazané na čas. Videla som, že niektorí upadali do falošného vzrušenia, ktoré vznikalo z kázania o čase; ale posolstvo tretieho anjela je silnejšie, než aby mohlo závisieť od času. Videla som, že toto posolstvo môže stáť na svojom vlastnom základe a nepotrebuje čas, aby ho posilnil; a že pôjde v mocnej sile, vykoná svoje dielo a bude skrátené v spravodlivosti.

„Potom mi bolo ukázané na niektorých, ktorí sú vo veľkom blude, keď veria, že je ich povinnosťou ísť do starého Jeruzalema . . .“ Early Writings, 74–76.

A dôvod, prečo je toto vytlačené tučným písmom, je ten, že práve tu, v tomto odseku, sa hovorí: „ . . . Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní „ustavičnej“; ale v zmätku od roku 1844 boli prijaté aj iné názory a nasledovali temnota a zmätok. Čas nebol skúškou od roku 1844 a už nikdy viac nebude skúškou.“ Musíte si pamätať, že pôvodne vo svojom prvom zázname o tomto videní povedala: „Bolo mi ukázané, že čas nebol skúškou od roku 1844,“ a bol to iný odsek. Dbala na to, aby existovalo rozlíšenie medzi tým, čo jej bolo ukázané o ustavičnej, a tým, čo jej bolo ukázané o tom, že čas je skúškou; a že nasledujúci odsek, ktorý hovorí o tom, že s posolstvom tretieho anjela sa nespája nijaký časový údaj, nebol v pôvodnom videní. Bolo to na strane 48 v Life Sketches, nie na stranách 61 a 62.

Keď sa však dostanete k Early Writings v roku 1882, spojili ich dohromady; a preto, keď sa dostanete do tridsiatych rokov 20. storočia a odchádzate v adventizme do hlbokej tmy, a Willie White hovorí, že keď študujete Daily, musíte ho študovať v časovom kontexte — „Prepáč, Willie, tvojou zodpovednosťou bolo byť tým, kto podá presný historický záznam Ducha proroctva. Mal si byť tým, kto porazil Ducha proroctva. A vo svojej prezentácii Early Writings, strana 75, si

odhliadol od pôvodných zdrojov, a tie pôvodné zdroje hovoria, že keď si v Early Writings, 74, uviedol tvrdenie, že Daily sa musí posudzovať v časovom kontexte, je to absolútne nepravdivé.“ — Je to nepravda! Nemožno to podprieť záznamom v Duchu proroctva. Nemožno to podprieť dejinami toho časového obdobia.

Dobre. V bode 1 sestra Whiteová hovorí, že existuje správny pohľad na „každodennú“ v Early Writings, 74. Hlavný argument, ktorý je neskôr v dejinách vnucovaný, je ten, že keď skúmate túto pasáž v Early Writings, 74, musíte ju zasadiť do kontextu určovania času. Tento argument je falošný; nie je platný!

Takže teraz nám zostáva už len stanovisko, že o ustavičnej obeti existuje správny názor. Dobre? Ale z tohto odseku sa ešte budeme venovať jednej ďalšej myšlienke.

Hovorí sa tam: „23. septembra mi Pán ukázal . . .“ 23. septembra, kedy? Roku 1850: „23. septembra 1850 mi Pán ukázal.“

Čo jej ukázal?

Jednou z vecí, ktoré jej ukázal, bolo, že od roku 1844 boli prijaté aj iné názory na Každodennú.

„23. septembra 1850 mi Pán ukázal . . . Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní „ustavičnej“; no od roku 1844, v zmätku, boli prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok. The Review and Herald, november 1850.“

Marec 1850 „Každodenná“ je pozemská svätyňa

Takže na spodku 6. strany máte odsek, ktorý pochádza z Review and Herald z marca 1850, a je to článok od Davida Arnolda.

„Aj on [Daniel] vidí tú istú utláčajúcu moc — ako sa povyšuje proti Kniežat'u kniežat;“ čím sa ukončila zákonná platnosť všetkých každodenných obetí ustanovených na Sinaji, aby boli denne zachovávané, až kým nepríde Semeno. Tu bol Kristus, podstata, čiže veľká prototypická obeť, zabitý rímskymi vojakmi. Tak bolo Rímom „odňaté každodenné obetovanie“ a miesto jeho svätyne bolo zvrhnuté Titom, rímskym veliteľom, keď zničil mesto Jeruzalem a chrám Boží, ktorý obsahoval „svätyňu“. Tu sa začalo napĺňanie Kristovho prorockého výroku: „A padnú ostrím meča a budú odvrhnutí do zajatia medzi všetky národy, a Jeruzalem budú pošliapávať pohania, DOKIAĽ SA NENAPLNIA ČASY POHANOV.“ Lukáš 21,24.“ David Arnold, Review and Herald, marec 1850, zväzok 1, číslo 8.

V tomto článku David Arnold učí, že „ustavičná obeť“ v knihe Daniel predstavuje židovskú svätyňu v Jeruzaleme, ktorá bola odstránená pohanským Rímom v roku 70 po Kr.

September 1850 „Každodenná služba“ je Kristova služba vo svätyni

Potom v septembri 1850, v tom istom roku — a mimochodom, kto je redaktorom Review and Herald v roku 1850? Jeho meno je James White.

Jakub White teda v septembri roku 1850 uverejňuje článok od Crosiera, ktorý učí, že „každodenná služba“ predstavuje Kristovu službu vo svätyni.

James White to síce neučí priamo, ale ľudia si z toho vyvodzujú záver a hovoria, že to je to, čo učí. A prečo to hovorím? Hovorím to z tohto dôvodu: V septembri roku 1850 sestra Whiteová hovorí, že od roku 1844 boli v temnote prijaté iné názory na „Dennú“ a nasledoval zmätok.

Tieto dva názory [Arnold a Crosier] nie sú priekopníckym názorom, podľa ktorého „každodenná“ predstavuje pohanstvo.

A na strane 7 máte dva odseky z Crosierovho článku, v ktorých vyvodzuje, že „Denná“ je Kristova služba vo svätyni.

„—A miesto Jeho svätyne bolo zvrhnuté;“ Daniel 8,11. Toto zvrhnutie nastalo v dňoch a prostredníctvom moci Ríma; preto svätyňou tohto textu nebola Zem ani Palestína, pretože prvá bola zvrhnutá pri páde pred viac ako 4 000 rokmi a druhá pri zajatí viac ako 700 rokov pred udalosťou uvedenou v tomto verši, a ani jedna nebola zvrhnutá rímskou mocou.

„Svätyňa zvrhnutá je Jeho svätyňou, proti ktorému sa Rím vyvyšoval, a tým bol Knieža zástupu, Ježiš Kristus; a Pavol učí, že Jeho svätyňa je v nebi. Opäť, Daniel 11:30–31, —Lode Kittim prídu proti nemu; preto sa zarmúti a vráti sa a bude mať rozhorčenie (prút na káznenie) proti svätej zmluve (kresťanstvu), a tak bude konať; ba sa vráti a dorozumie sa s tými (kňazmi a biskupmi), ktorí opúšťajú svätú zmluvu. A ramená (občianske i náboženské) povstanú na jeho strane a oni (Rím a tí, ktorí opúšťajú svätú zmluvu) poškvrnia svätyňu sily. ‘Čo bolo tým, čo mali Rím a apoštoli kresťanstva spoločne poškvrniť? Toto spojenie bolo utvorené proti —svätej zmluve’, a poškvrnili svätyňu tejto zmluvy; čo mohli urobiť rovnako tak, ako poškvrniť meno Božie; Jeremiáš 34:16; Ezechiel 20; Malachiáš 1:7. Bolo to to isté ako znesvätiť alebo rúhať sa Jeho menu. V tomto zmysle táto —politicko-náboženská’ šelma poškvrnila svätyňu, (Zjavenie 13:6), a zvrhla ju z jej miesta v nebi, (Žalm 102:19; Jeremiáš 17:12; Hebrejom 8:1–2), keď nazvali Rím svätým mestom, (Zjavenie 21:2), a dosadili tam pápeža s titulmi —Pán Boh pápež’, —Svätý Otec’, —Hlava Cirkvi’ atď., a tam, v podvrhnutom —chráme Božom’, sa vyhlasuje za toho, kto robí to, čo Ježiš skutočne koná vo svojej svätyni; 2 Tesaloničanom 2:1–8. Svätyňa bola pošliapaná (Daniel 8:13), tak isto ako bol pošliapaný Syn Boží. (Hebrejom 10:29.)“ O. R. L. Crosier, —Svätyňa’, Review and Herald, september 1850.

Logika Jamesa Whitea

Prečo by James White uverejnil tento článok, keby vedel viac? Dôvodom toho je „Logika Jamesa Whitea“ vo vašich poznámkach.

Prvá vec, ktorá bola vytlačená po sklamaní, sa nazýva A Word to the Little Flock a tromi autormi v tejto publikácii boli James a Ellen Whiteovci a Joseph Bates. Prvá vec, ktorú po 22. októbri 1844 vytlačili títo ľudia, ktorí pokračovali na ceste, bol tento článok; a v tomto článku sestra Whiteová potvrdzuje Crosierov názor, nie jeho názor na Dennú, ale jeho názor o tom, že Kristus prešiel zo Svätého miesta do Najsvätejšieho miesta.

Všimnite si, toto je sestra Whiteová. Preto bol James White ochotný vytlačiť Crosierov článok; hovorí sa v ňom,

„Verím, že svätyňa, ktorá má byť očistená na konci 2300 dní, je chrám Nového Jeruzalema, ktorého služobníkom je Kristus.“ — toto je Ellen Whiteová — „Pán mi vo videní pred viac ako jedným rokom ukázal, že brat Crosier mal pravé svetlo o očistení svätyne atď.; a že je jeho vôľou, aby brat C. spísal názor, ktorý nám predložil v Day-Star, Extra, 7. februára 1846. Cítim sa Pánom plne oprávnená odporučiť toto Extra každému svätému.

„Modlím sa, aby sa tieto riadky ukázali byť požehnaním pre vás i pre všetky milé deti, ktoré ich môžu čítať.“ A Word to the Little Flock, 12. mája 1847.

A tak ľudia ešte aj dodnes, niektorí z novodobých historikov v adventizme, hovoria: „Pozrite sa na to. Ellen White dáva svoj bezvýhradný súhlas Crosierovmu článku; a preto to, čo Crosier povedal o ustavičnej službe ako o Kristovej službe vo svätyni, musí byť pravda.“ A keď to hovoria, prekrúcajú dejiny; pretože Crosierov článok obsahoval osem častí a adventisti od samého začiatku chápali, že štyri z týchto častí boli úplnou tmou a v adventizme neboli nikdy, nikdy, nikdy znovu vytlačené.

Ako príklad, jedným z jeho stanovísk v tom článku bolo, že keď sa Ježiš vráti, nastane tisíc rokov pokoja. Adventisti tomu neveria a nikdy neverili. Toto chápanie je chápaním, ktoré William Miller odmietol, a práve to stavia Williama Millera na správnu cestu k porozumeniu pravde. Toto učenie je jedným z učení, ktoré je priamo v rozpore s milleritským chápaním.

Keď teda Crosier vyšiel s týmto osemdielnym článkom, hneď od začiatku vedeli, že štyri z týchto častí nie sú vhodné na opätovné vytlačenie.

James White však vytlačí tú časť, v ktorej Crosier vyvodzuje, že „Daily“ je Kristova služba vo svätyni; no znovu vytlačí iba tie štyri časti. Tých ďalších štyri znovu tlačiť nebude. Aby však James White mohol znovu vytlačiť Crosierove štyri časti, musí ich vytlačiť v dvoch číslach. V septembri 1850 ich musel vytlačiť dvakrát.

V jeho periodiku Review and Herald v septembri 1850 nebolo dosť miesta, preto v septembri 1850 vytlačil dve čísla Review and Herald, aby mohol uverejniť celý Crosierov článok o tom, ako Kristus prechádza zo Svätého miesta do Svätyne svätých.

Teraz si u Gerarda Damsteegta všimnete, že podáva historické zhodnotenie, podľa ktorého adventisti vždy vedeli, že v Crosierových článkoch boli časti, ktoré boli nesprávne a ktoré nemohli byť znovu vytlačené.

„Ona [Ellen Harmonová] povedala: —Pán mi vo videní ukázal pred viac než jedným rokom, že brat Crosier mal pravé svetlo o očistení Svätyne atď.; a že je Jeho vôľou, aby brat C. spísal názor, ktorý nám predložil v Day Star Extra, 7. februára 1846. Cítim sa Pánom plne oprávnená odporučiť toto Extra každému svätému“ (List. E. G. Whiteová Curtisovi, Word to the Little Flock, 12). Adventisti siedmeho dňa tento výrok zvyčajne vykladali tak, že Crosierove výklady neboli bez chýb, no jeho hlavná typologická argumentácia bola správna. Dotlače článku vynechávali tie

aspekty, ktoré pokladali za nepresné.“ P. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, 125.

Nikdy nemohol znovu vytlačiť svoj úplný dokument.

Teraz na nasledujúcej strane máte, ako W. A. Spicer vydáva svedectvo o tej istej veci: vždy vedeli, že v Crosierových článkoch boli chyby, a tie štyri časti nikdy znovu nevytlačili.

„Je smutné povedať, že mladý Crosier chodil vo svetle pravdy o sobote len veľmi krátky čas. Neskôr zavrhol učenie o svätyni, ktoré pomáhal ustanoviť. Naši priekopnícki bratia jeho výklad o svätyni niekoľkokrát znovu vytlačili vo svojich raných periodikách, nikdy však nemohli znovu vytlačiť jeho úplný spis. V ňom totiž k výkladu o svätyni pridal aj niektoré myšlienky o budúcom veku — časné milénium s obdobím slávy na tejto zemi pri Druhom advente. Tieto veci naši bratia vždy vynechávali. Toto učenie o budúcom veku bolo v tých dňoch rozšírené všade. Toto učenie nikdy nezapadalo do určitého adventného posolstva; a nepochybne tento kvas bludu pomohol odvieť mladších mužov od pravdy o sobote a o svätyni. Čoskoro sa obrátil k trpkému odporu voči nášmu ranému hnutiu.“ W. A. Spicer, *Review and Herald*, 14. december 1939

Ide o to, že dnes sú ľudia, ktorí si privlastňujú podporu sestry Whiteovej pre Crosierov článok v *A Word to the Little Flock*, ľudia ako Heidi Heikes, Heidi Heikes so svojou pochabou knihou o tom, že „každodenná“ je Kristova služba vo svätyni. Toto je jeden z jeho argumentov.

Ľudia, ktorí to robia, prehliadajú historické skutočnosti. Nikdy nemohli znovu vytlačiť všetky Crosierove články. A trvať na tom, že podpora Ellen Whiteovej v diele *A Word to the Little Flock* je bezvýhradným schválením Crosierovho stanoviska, znamená trvať na tom, že adventisti veria, že nastane tisíc rokov pokoja. Je to pochabý argument.

Je to prekrúcanie dejín a deje sa to preto, aby boli ľudia oklamaní a aby vznikol zmätok a temnota.

Takže tu máte dvoch historikov, Spicera, ktorý je zosnulý, a Damsteegta, ktorý ešte žije; ale zaručujem vám, že ani Spicer, ani Damsteegt by so mnou nesúhlasili v tom, čo predkladám. Dobre, nesúhlasili by. Takže tu máte dvoch protikladne orientovaných historikov, ktorí sa zhodujú s tým, čo vám hovorím. Neexistuje vôbec nijaké opodstatnenie pre to, aby sa súhlas Ellen Whiteovej s Crosierovým článkom chápal tak, že všetko v ňom bolo dokonalé.

Advent Review — zväzok 1, Auburn, NY, číslo 3

Advent Review — zväzok 1, Auburn, New York, číslo 4

The Advent Review—zväzok 1, Auburn, NY, mimoriadne číslo

Keď James White v septembri 1850 začal tlačiť Crosierov článok v *The Review and Herald*, bolo to v zväzku 1, čísle 3.

No nemohol to všetko zahrnúť do zväzku 1, čísla 3; preto článok dokončil vo zväzku 1 časopisu *The Review and Herald*, číslo 4. A kedy tak urobil? V septembri roku 1850.

Nuž, čo sa stalo v septembri roku 1850? Sestra Whiteová mala videnie, ktoré hovorí: „23. septembra 1850 mi Pán ukázal . . . Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní ‚Denného;‘ ale od roku 1844, v zmätku, boli prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok. The Review and Herald, november 1850.“

Kto bol jej manželom? Bol redaktorom časopisu The Review and Herald.

Čo teda urobil, keď mu jeho manželka povedala: „Vieš, čo mi práve povedal Pán, James? Bolo mi povedané, že nemáme predkladať názory o Každodennej, ktoré odporujú chápaniu priekopníkov, že Každodenná je pohanstvo, pretože to prináša temnotu a zmätok.“

Čo teda urobil James White? V septembri roku 1850 vytlačil ďalšie číslo Review and Herald, tri v jednom mesiaci. Nazýva sa to Volume 1, Special Edition.

A čo urobil? Znovu vytlačil Crosierov článok a odstránil to, čo Crosier povedal o Každodennej!

Bratia a sestry, toto je historický dôkaz, že James a Ellen Whiteovci rozumeli tomu, že Crosierov názor na ustavičnú službu bol nesprávny a že prinášal temnotu a zmätok.

A aký bol Crosierov názor na každodennú službu? Že to bola Kristova služba vo svätyni.

Teda v Early Writings, 74, keď hovorí: „23. septembra mi Pán ukázal, že milleriti mali správny pohľad na Každodennú,“ historické dôkazy svedčia o tom, že milleriti chápali—

Teraz, bratia a sestry, bratia a sestry, neprehliadnite túto skutočnosť: Čo to znamená: september 1850 sestra Whiteová dostáva videnie, že od roku 1844 boli prijaté iné názory na Každodennú; máj 1850 Arnold predstavuje Každodennú ako židovskú svätyňu; september 1850, 1. časť z 2 Crosierovho článku je uverejnená vrátane jeho predstavenia Každodennej ako Kristovej služby vo svätyni; september 1850, 2. časť z 2 Crosierovho článku je uverejnená; september 1850, Crosierov článok je znovu vytlačený, ale jeho názor na Každodennú bol odstránený? Čo sa deje?

Vidíme, že v tom istom roku bol vyhotovený tento graf z roku 1850, a čo tento graf hovorí o každodennej? „Pohanská nadvláda alebo KAŽDODENNÁ odňatá. Dan. 11,31 508.“

Ellen White vedela, aké stanovisko k „každodennej“ zastávali tí, ktorí hlásali posolstvo o hodine súdu. Keď hovorí, že mali správny názor, vedela, že správny názor bol ten, že to predstavovalo odňatie pohanskej nadvlády; „každodenná“ predstavovala pohanstvo.

A v tomto roku, 1850, historický záznam dokazuje, že ona aj jej manžel odmietli učenie, že „Denná obeť“ predstavuje Kristovu službu vo svätyni, čo je učenie, ktoré zastáva Inštitút biblického výskumu Cirkvi adventistov siedmeho dňa. Je to učenie, ktoré podporujú samofinancujúce sa služby, ako sú Heartland a Steps to Life. Je to učenie, ktoré prináša temnotu a zmätok.

Teraz si všimnite toto v súvislosti s Chartou z roku 1850. Je to v novembri roku 1850. Je to ten istý mesiac, keď má videnie, ktoré zaznamenáva a ktoré napokon prechádza vývojom v roku 1851 a potom sa v roku 1882 dostáva do Early Writing, práve v tomto mesiaci, práve v tomto mesiaci, v novembri roku 1850. Hovorí sa tam,

„V pondelok sme sa vrátili do Dorchestru, kde žije náš drahý brat Nichols so svojou rodinou.“—

Tu hore [odkazujúc na Chartu z roku 1850, v pravom hornom rohu]: „Published by Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.“ Dobre? Hovorí o tomto, však? Vidíte to, túto Chartu?

— „Tam v noci mi Boh dal veľmi zaujímavé videnie, z ktorého väčšinu uvidíte v časopise. Boh mi ukázal nevyhnutnosť vydať graf. Videla som, že je to potrebné a že pravda jasne vyložená na tabuľkách vykoná mnoho a spôsobí, že duše prídu k poznaniu pravdy.“ Manuscript Releases, číslo 15, 210 november 1850.

Mala videnie v Nicholsovom dome v Dorchesteri — to všetko je na tejto mape — hovoriac: „Potrebujete vytvoriť mapu.“

A čo hovorí o diagrame? Ako ho opisuje?

Chodte do Habakuka 2: „Videla som potrebu vydať diagram,“ a čo by to vykonalo? Bolo to potrebné, „aby pravda bola zrozumiteľne podaná na tabuľkách.“ Habakuk 2, verš 2, hovorí: „A Hospodin mi odpovedal a riekol: Zapiš videnie a učiň ho zrozumiteľným na tabuľkách,“ Hovorí, že tento Otis Nicholsov diagram z roku 1850, vytlačený v Dorchestri v štáte Massachusetts, je naplnením Habakuka, tak ako v The Great Controversy hovorí, že diagram z roku 1843 je naplnením Habakuka.

Dobre, vidíte to? Vidíte, kedy dostala toto videnie? V tom istom čase, keď sa toto odohrávalo: „23. septembra mi Pán ukázal . . . že učenie o ustavičnej službe ako Kristovej službe vo svätyni prináša temnotu a zmätok,“ a jej manžel článok okamžite znovu vytlačil a tie dva odseky odstránil. V adventizme už nikdy nebol znovu vytlačený až do roku 1931, keď ho Willie White znovu vytlačil; a keď tak urobil, v samotnom traktáte, ktorý vytlačil, sa nachádzalo falošné svedectvo. To možno dokázať.

Teraz vám tu chcem prečítať niečo, dlhší citát, o tom istom časovom období. Je to z 27. novembra 1850.

Už nejaký čas som zanedbávala písanie vám. Teraz uvediem svoje dôvody. Po prvé, celé týždne po tom, čo som dostala láskavý a vítaný list sestry Arabelly, som nemala čas písať, inak by som bola vyhovelá jej prosbe, aby som naň odpovedala do dvoch týždňov. List sa mi veľmi páčil. Všetkých nás list zaujal a dúfame, že moje omeškanie vám nezabráni odpovedať na tento list hneď, ako ho prečítate, a nabudúce nebudem tak dlho čakať.

Zdravie Jakuba i moje je teraz celkom dobré. Náš domov je v Paríži, u brata Andrews, len niekoľko krokov od pošty a tlačiarne. Zostaneme tu ešte krátky čas. Toto je veľmi láskavá rodina, a predsa celkom chudobná. Všetko, čo tu majú, dávajú zadarmo. Nepokladáme za správne, aby sme im boli počas nášho pobytu na ťarchu. Veľmi túžim vidieť vás všetkých i drahú sestru Gorhamovú.

„Naša konferencia v Topshame bola veľmi podnetná. Bolo prítomných dvadsaťosem osôb; všetci sa zúčastnili zhromaždenia.

V nedeľu na nás zostúpila Božia moc ako mocný, prudko sa ženúci vietor. Všetci povstali na nohy a hlasitým hlasom chválili Boha; bolo to podobné tomu, ako keď sa kládol základ domu Božieho. Hlas plaču sa nedal rozoznať od hlasu jasotu. Bol to čas triumfu; všetci boli posilnení a občerstvení. Nikdy predtým som nebol svedkom takého mocného času.

„Naša ďalšia konferencia sa konala vo Fairhavene. Prítomný bol brat Bates so svojou manželkou. Bolo to veľmi dobré zhromaždenie. Po našom návrate k bratovi Nicholsovi mi Pán dal videnie a ukázal mi, že pravda musí byť zreteľne vyznačená na tabuliach a že to privedie mnohých k rozhodnutiu pre pravdu skrze posolstvá troch anjelov, pričom prvé dve budú zreteľne vyznačené na tabuliach.“—

To je práve tu dole [ukazuje na ľavý dolný roh mapy z roku 1850]. Dobré? Sú na tejto mape, o tom ona hovorí.

— „Videla som tiež, že je rovnako nevyhnutné, aby bol časopis vydávaný, ako aby poslovia išli, lebo poslovia potrebujú časopis, ktorý by niesli so sebou, obsahujúci prítomnú pravdu, aby ho vkladali do rúk tým, ktorí počúvajú, a potom by pravda z mysle nevyrchala, a že časopis pôjde tam, kam poslovia nemôžu ísť. Videla som aj iné veci, ktoré sa objavujú v časopise.“

Ako sa vám všetkým vodí? Usilujete sa všetci o večný život? Veľmi, preveľmi vás túžim vidieť a myslím, že zakrátko sa tak aj stane. Teraz je čas prípravy a dúfam, že všetci vykonáme dôkladné dielo pre večnosť. Čas sa zdá byť veľmi krátky a čo máme urobiť, musíme urobiť rýchlo.

20. novembra, pred jedným týždňom, sme sa s bratom Henrym Nicholsom vybrali do Topshamu. Sotva sme vo štvrtok [21. novembra] vstali od obedného stola, vošlo jedno z detí brata Foeyho a povedalo, že ich matka je v bezvedomí. Ponáhľali sme sa cez rieku, jednu míľu, a našli sme našu drahú sestru Foeyovú zomierať. Moje súženie bolo veľké, keď som zistila, že ma nepozná. Dlhو zotrvala vo veľkej tiesni až do času medzi tretou a štvrtou hodinou, a potom naposledy vydýchla. Zanechala manžela a tri deti, aby oplakávali svoju stratu.

V piatok ráno [22. nov.] prišiel brat Henry do Paríža, aby ho James oholil a on sa tak mohol zúčastniť pohrebu. Prežili sme veľmi slávnostný a pôsobivý čas. Pán nás neopustil, ale dal spočinúť svojmu Duchu na nás. Posledné dni sestry Foeyovej boli rozhodne jej najduchovnejšími a najlepšimi dňami. Brat Foey má toto na svoju útechu: že zomrela ako kresťanka. Nesie to statočne. Boh mu dáva milosť znášať toto súženie. Ó, aké je dobré mať nádej v Bohu, ktorá udrží vo všetkých okolnostiach skúšky a súženia. Chvála Bohu za nádej, za dobrú nádej. Čo by ste vy, ktokoľvek z vás, dali za svoju nádej?

Pevne sa držte viery. Buďte silní v Bohu a opierajte sa o Jeho večné rameno. Nikdy vás nesklame, ale podoprie vás v každom súžení. Dúfam, že budete všetci stále viac a viac rásť v pravde. Nekolísajte, ale napredujte na svojej ceste do kráľovstva.“—

Tak teda. Toto chcem, aby ste videli.

— „Pred jedným týždňom, minulú sobotu, sme mali veľmi zaujímavé zhromaždenie. Bol tam brat Hewit z Dead River. Prišiel s posolstvom v tom zmysle, že zničenie bezbožných a spánok mŕtvych

sú ohavnosťou v rámci zatvorených dverí, ktorú zaviedla žena Jezábel, prorokyňa, a on veril, že tou ženou, Jezábel, som ja.“—

Dobre? Brat Hewit hovorí, že Ellen White je Jezábel a že zaviedla tri bludy.

„—Povedali sme mu o niektorých jeho omyloch z minulosti, že 1335 dní sa skončilo, a aj o jeho početných ďalších omyloch. Malo to však len nepatrný účinok. Jeho temnota doliehala na zhromaždenie a ono sa vlieklo.“

Teraz chcem, aby ste to videli. K tomuto odseku chcem niečo povedať a bol by som rád, keby ste to sledovali, ak môžete.

Ak ste sa niekedy stretli s tými v adventizme, ktorí na konci sveta znovu uplatňujú časové proroctvá, majú iba tri citáty, ktoré používajú — používajú síce mnoho citátov, ale majú tri hlavné citáty, ktoré používajú. Toto je jeden z nich; pretože tam pôjdu a povedia: „Povedali sme mu o niektorých jeho omyloch v minulosti,“ a budú tvrdiť, že keď hovorí „že 1335 dní sa skončilo“, bol to jeden z jeho omylov. Vidíte, ako sa dá tá gramatika trochu prekrútiť: „Povedali sme mu o niektorých jeho omyloch v minulosti? Tiež sme mu povedali, že 1335 dní sa skončilo;“ no tí, čo určujú čas, hovoria, že sme mu povedali o niektorých jeho omyloch v minulosti a jedným z tých omylov bolo, že učíš, že 1335 dní sa skončilo, a že je to omyl. Teda sa to dá prekrútiť oboma spôsobmi.

Prvý raz som sa tvárou v tvár stretol s Eugenom Prewittom v Oklahome a on tvrdí, že milleritské dejiny sa na konci sveta neopakujú, a ja mu predkladám niekoľko citátov z Ducha proroctva.

A on hovorí: „Jeff, vieš, že Ellen Whiteová bola nedbalá pisateľka.“

A ja som povedal: „Čo tým myslíš?“

A prešiel k tomuto citátu. Hovorí, že tento citát dokazuje, že je nedbanlivou pisateľkou; pretože vie, že ja viem, že určovatelia času môžu tento citát prekrútiť, ak si to želajú.

Teraz, skutočnosť, že miesto ako Washita má taký vplyv, že učí svojich študentov, že Ellen Whiteová je nedbalá autorka, je jedna vec; ale je tu nedbalou autorkou?

—„Cítila som, že musím povedať niekoľko slov. V mene Ježiša som vstala a asi za päť minút sa zhromaždenie zmenilo. Všetci to pocítili v tom istom okamihu. Každá tvár sa rozžiarila. Prítomnosť Božia naplnila to miesto. Brat Hewit padol na kolená a začal plakať a modliť sa. Bola som vytrhnutá vo videní a videla som mnoho toho, čo nemôžem napísať. Malo to veľký vplyv na brata Hewita. Vyznal, že to bolo od Boha, a bol pokorený až do prachu. Od toho zhromaždenia neprestajne píše a teraz pri tom istom stole píše, odvolávajúc všetky svoje bludy, ktoré šíril. Verím, že ho Boh pozdvihuje a že je spôsobilý vykonať dobro, ak Boh bude pôsobiť skrze neho.

„Veľa lásky drahej sestre Gorhamovej. Povedzte jej, aby bola silná. Boh je s ňou a neopustí ju. Veľa lásky vám všetkým. Dúfam, že deti nebudú ospalé, ale budú sa zaujímať o pravdu a usilovne sa snažiť upevniť svoje povolanie a vyvolenie. Píšte, určite píšete, a nerobte tak, ako som robila ja. Milujem vás, vás všetkých. Píšte.“ Manuscript Releases, zväzok 16, 206–209. Napísané v Paris,

Maine, 27. novembra 1850.

Bratia a sestry, aký je historický kontext tohto výroku; kde to píše? Píše to roku 1850 v dome brata Nicholasa.

V tomto časovom období, čo koná Pán? Ukazuje, že priekopníci majú správny pohľad na Dennú, a ona sa tým zaoberá. Hovorí, že Kristova služba vo svätyni je falošným pohľadom na Dennú.

V týchto dejinách, v týchto samotných dejinách — nie iba v týchto samotných dejinách a nielen v samotnom roku, ale v samotnom mesiaci toho roku — dostáva videnia a objasňuje túto pravdu o priekopníckom stanovisku k „Dennému“, hovoriac, že tí, ktorí hlásali Volanie o hodine súdu, mali správny názor na „Denné“; a v tom istom odseku hovorí: „Videla som, že Tabuľa z roku 1843 bola usmernená rukou Pánovou a nemá sa meniť a že tí, ktorí hlásali Volanie o hodine súdu, mali správny názor na „Denné“.“

A čo sa hovorí o každodennej na tejto karte z roku 1843? Nuž, hovorí sa tam, že bola odňatá v roku 508 po Kr.; a o 1335 rokov neskôr vás to privádza do roku 1843 a že tých 1335 je už minulosťou.

Viete si predstaviť, že práve v tom mesiaci, práve v tom roku, by povedala bratovi Hewitovi z Dead River, že je to ešte stále budúcnosťou?

Dobre, títo určovatelia času, títo určovatelia času, a tí ľudia, ktorí veria, že sestra Whiteová je nedbalá pisateľka. Dejiny to nepotvrdzujú.

Chcem teda, aby ste videli, že v súvislosti s Každodennou Ellen Whiteová rozumela aj roku 1335.

Ellen Whiteová nielenže neudelila svoj súhlas tomu, že „Daily“ je pohanstvo; chápala, že tým sa začalo proroctvo 1335 rokov, ktoré sa skončilo v roku 1843, a túto pozíciu verejne obhajovala proti bratovi Hewitovi z Dead River. Vidíte to?

A v tom istom mesiaci, keď hovorí, že Kristova služba v svätyni ako „Každodenná“ prináša len temnotu a zmätok, jej manžel v reakcii na toto videnie odstraňuje toto učenie z Review and Herald.

Tu hore vo vašich poznámkach, kde sa píše „1850 Chart“, je uvedené toto [odkaz na tretí stĺpec zľava na grafe z roku 1850, text nasledujúci po Ježišovi na kríži v roku 31 po Kr.]. Chcel som, aby ste to mohli mať vo svojich poznámkach.

Preč Daniel 11:31 508

A potom na mape z roku 1843 tu [odkazujúc na stredný stĺpec pod Ježišom na kríži v roku 31 po Kr.]:

Odňatie každodennej obete. Dan. 12:11, 12

Dobre, toto sú tieto dva diagramy.

Sestra Whiteová rozumela, že títo muži mali správny náhľad, a rozumela tomu, že ním sa začalo proroctvo o 1335 rokoch, ktoré sa skončilo v roku 1843; a rozumela tomu, že to predstavovalo odňatie pohanskej nadvlády v roku 508.

Pod týmito dvoma odkazmi na grafy máte ďalší citát z časového obdobia brata Nicholisa a ona karhá ľudí za to, že vytvárajú iné grafy, pretože ich výtvarné spracovanie je satanské; kým ona hovorí, že výtvarné spracovanie na týchto dvoch grafoch je nebeské. Hovorí:

„Videla som, že záležitosť zhotovovania máp bola celkom nesprávna. Vznikla u brata Rhodesa a pokračoval v nej brat Case. Prostriedky boli vynaložené na zhotovovanie máp a vytváranie neforemných, odpudivých obrazov, ktoré mali predstavovať anjelov a slávneho Ježiša. Videla som, že takéto veci sa nepáčili Bohu. Videla som, že Boh bol pri vydaní mapy bratom Nicholsom.“

Kto bol pri vydaní tejto tabuľky z roku 1850? Boh!

— „Videla som, že v Biblii bolo“ — čo? — „proroctvo o tomto obraze, a ak je tento obraz určený pre Boží ľud, ak je [to] postačujúce pre jedného, je to aj pre druhého, a ak jeden potreboval nový obraz namaľovaný vo väčšej mierke, všetci ho potrebujú práve tak veľmi.“

„Videla som, že v bratovi Caseovi bol nepokojný, rozrušený, neuspokojený a nevďačný pocit, ktorý túžil po ďalšej mape. Videla som, že tieto maľované mapy mali zlý vplyv na zhromaždenie. Spôsobovalo to, že na zhromaždení bol prítomný ľahkovážny, povrchný duch posmechu.“—

Teraz chcem, aby ste sa nad týmto zamysleli.

— „Videla som, že mapy nariadené Bohom priaznivo zapôsobili na myseľ aj bez vysvetlenia.“—

„Videla som, že tabuľky,“ v množnom čísle, „ustanovil Boh . . .“ Ktoré tabuľky, v množnom čísle, ustanovil Boh? Tieto dve tabuľky [tabuľky z rokov 1843 a 1850] ustanovil Boh.

Tieto dva grafy sú naplnením Habakuka 2.

— „V zobrazení anjelov na mapách je niečo ľahké, pôvabné a nebeské. Mysleť je takmer nebadane vedená k Bohu a k nebu. No iné mapy, ktoré boli zhotovené, vzbudzujú v mysli odpor a spôsobujú, že sa myseľ zaoberá viac zemou než nebom. Obrazy znázorňujúce anjelov sa podobajú skôr na besov než na bytosti neba. Videla som, že mapy po celé dni a týždne zamestnávali myseľ brata Casea, keď mal hľadať od Boha nebeskú múdrosť a rásť v milostiach Ducha a v poznaní pravdy.

„Videla som, že keby prostriedky, ktoré boli premrhané na vydávanie obrazových tabuľ, boli vynaložené na zreteľné predkladanie pravdy bratom prostredníctvom vydávania traktátov atď., prinieslo by to mnoho dobrého a zachránilo duše. Videla som, že podnikanie s výrobou tabuľ sa rozšírilo ako horúčka.“ Manuscript Releases, číslo 13, 359; 1853.

1290 a 1335 dní

Nasledujúci článok mám z Review and Herald z 28. januára 1858. Dôvod, prečo ho máte vo svojich poznámkach, je ten, že môžete vidieť, že ešte v roku 1858 stále učili, že „každodenná“ je pohanstvo. Máte to vo svojom odkaze; osem rokov po roku 1850 stále chápali, že „každodenná“ je pohanstvo.

Ďalším dôležitým prorockým obdobím, na ktorom je založené adventné učenie, je 1335 dní z Daniela 12, s ktorými je 1290 dní tak úzko spojených. Tieto dve obdobia sú nám predstavené

takto:

„—A od času, keď bude odňatá ustavičná obeť a postavená ohavnosť spustošenia, uplynie tisícdeväťdesiat dní. Blahoslavený je ten, kto vytrvá a dôjde do tisíctridsiatich piatich dní. Ale ty choď svojou cestou až do konca; lebo odpočinieš a povstaneš k svojmu údelu na konci dní.“ Daniel 12:11–13.

Okamžite sa vynárajú otázky: Môžeme určiť, aké udalosti sú tým bodom, od ktorého sa majú tieto obdobia počítat?; a ak áno, môžeme určiť, kedy nastali? Najprv sa pýtame: Čo je to „ustavičné“ (obetovanie) a „ohavnosť spustošenia“? Všimneme si, že slovo obeť je vytlačené kurzívou, čo naznačuje, že ide o doplnené slovo. To isté si možno všimnúť aj pri ostatných výskytoch tohto slova v knihe Daniel, totiž v 11,31 a 8,11–13. Stručne sa obráťme k tejto druhej kapitole. Vo verši 13 si povšimneme, že sú tam uvedené dve spustošenia: ustavičné (spustošenie) a priestupok spustošenia. Túto skutočnosť vyložil Josiah Litch tak jasne, že nemôžeme urobiť lepšie, než citovať jeho slová:*

„— Ustavičná obeť je terajšie čítanie textu; no v origináli sa nič také ako obeť nenachádza. To sa všeobecne uznáva. Je to glosa alebo výklad, ktorý doň vložili prekladatelia. Správne čítanie je: „to ustavičné a prestúpenie spustošenia“; ustavičné a prestúpenie sú navzájom spojené slovom „a“ — ustavičné spustošenie a prestúpenie spustošenia. Sú to dve pustošiace mocnosti, ktoré mali spustošiť svätyňu a zástup.“

Z toho je zrejmé, že „každodenná“ sa nijako nemôže vzťahovať na židovskú bohoslužbu, na ktorú ju vzťahoval starší a rozšírenejší názor; a to je ešte zrejmejšie pri uvážení, že ak by sa tieto obdobia, chápané buď doslovne, alebo obrazne, datovali od nejakého odňatia tejto bohoslužby, nijako by nás nedoviedli k nijakej udalosti hodnej pozornosti.

„Každodenné a potom ohavnosť sú teda dve pustošiace moci, ktoré mali utláčať cirkev: môžeme určiť, čo sú tieto moci? Stačí nám prijať spôsob uvažovania Williama Millera v tomto bode, aby sme dospeli k tomu istému záveru ako on. Hovorí:“

„—Čítal som ďalej a nemohol som nájsť nijaký iný prípad, v ktorom by sa [každodenná obeť] vyskytovala, iba v Danielovi. Potom som [s pomocou konkordancie] vzal tie slová, ktoré s tým stáli v spojení: ‚odňať‘; ‚odníme každodennú obeť‘; ‚od času, keď bude každodenná obeť odňatá‘; atď. Čítal som ďalej a myslel som si, že v texte nenájdem nijaké svetlo. Napokon som prišiel k 2. Tesaloničanom 2,7.8: ‚Lebo tajomstvo neprávosti už pôsobí; len ten, kto teraz zdržuje, bude zdržovať, kým nebude vzatý z cesty, a potom sa zjaví ten bezbožník.‘ atď. A keď som prišiel k tomuto textu, ó, aká jasná a slávna sa ukázala pravda! Tu to je! To je ‚každodenná obeť‘! Nuž teda, čo má Pavol na mysli slovami ‚ten, kto teraz zdržuje‘ alebo ‚prekáža‘? Pod ‚človekom hriechu‘ a ‚bezbožníkom‘ sa myslí pápežstvo. Nuž čo je to, čo bráni tomu, aby sa pápežstvo zjavilo? Predsa pohanstvo. Teda ‚každodenná obeť‘ musí znamenať pohanstvo.“+

Z Daniela 8 vidíme, že je to malý roh, ktorý nastúpil po kozlovi, čiže po gréckej ríši, a ktorý odníma „každodennú“; a je to jediná moc, ktorá je predstavená po rozdelení Alexandrovej ríše až po čas, keď mala byť svätyňa očistená na konci 2300 dní. Tento malý roh sme na jeho

náležitosť mieste ukázali ako Rím chápaný ako jednotu, zodpovedajúci štvrtému kráľovstvu v ostatných Danielových videniach. Je teda skutočnosťou, že v rímskej moci naozaj nastala zmena od pohanstva k pápežstvu. Pohanstvo od dní asýrskych kráľov až do času svojho pretvorenia na pápežstvo bolo každodennou, alebo, ako to prekladá profesor Whiting, „ustavičným“ spustošením, prostredníctvom ktorého sa satan staval proti veci Jehovu. Vo svojich kňazoch, svojich oltároch a svojich obetiach nieslo podobnosť s levítskou formou Jehovovho uctievania; ale keď levítska ustúpila kresťanskej forme uctievania, satan, aby mohol úspešne odporovať tomuto dielu, musel zmeniť aj svoju formu odporu; preto sú chrámy, oltáre a sochy pohanstva pokrstené do rúhaní pápežstva.

„No o ustavičnej [obeti], teda o pohanstve, sa v proroctve hovorí, že má svätyňu, a miesto jeho svätyne malo byť zvrhnuté. Že svätyňa je často spájaná s modlárstvom a pohanstvom ako miesto jeho oddanosti a uctievania, je zrejmé z nasledujúcich textov Písma: Izaiáš 16,12; Amos 7,9, 13, okraj. Ezechiel 28,18. O svätyni ustavičnej z Daniela 8 uvádzame toto od Apolla Hala:“

„—Čo možno rozumieť pod —svätyňou‘ pohanstva? Pohanstvo i blud každého druhu majú svoje svätyne rovnako ako pravda. Sú to chrámy alebo azylové miesta zasvätené ich službe. Možno teda predpokladať, že sa tu hovorí o nejakom zvláštnom a slávnom chráme pohanstva. Ktorý z jeho mnohých významných chrámov by to mohol byť? Jedna z najskvostnejších ukážok klasickej architektúry sa nazýva Pantheon. Jeho meno znamená —chrám alebo azyl všetkých bohov.‘ Miestom jeho umiestnenia je Rím.+ Modly národov podmanených Rimanmi boli posvätné ukladané do nejakej niky alebo oddelenia tohto chrámu a v mnohých prípadoch sa stali predmetmi uctievania aj pre samých Rimanov. Mohli by sme nájsť chrám pohanstva, ktorý by bol výstižnejšie —jeho svätyňou“?

Keď sme teraz zistili, že „každodenná obet“ je pohanstvo a „prestúpenie spustošenia“, alebo „ohavnosť, ktorá pôsobí spustošenie“, je pápežstvo, a že osobitnou svätyňou pohanstva bol Pantheon a „miestom“ jeho umiestnenia bol Rím, skúmajme ďalej.

„1. Bolo pohanstvo — ‚odňaté‘ rímskou svetskou mocou? Domnievame sa, že na proroctvo odpovedá nasledujúce konštatovanie významnej a všeobecne známej skutočnosti z dejín cirkvi a sveta. Vzťahuje sa na Konštantína, prvého kresťanského cisára, a hovorí:“

„—Jeho prvým vládnym aktom bolo rozoslanie ediktu po celej ríši, v ktorom vyzýval svojich poddaných, aby prijali kresťanstvo.“++

„2. Bolo mesto jeho svätyne, totiž Rím (Pantheon), zvrhnuté autoritou štátu? Na túto otázku odpovedá nasledujúci výňatok:“

„—Smrť posledného Konštantínovho súpera spečatila mier ríše. Rím bol opäť nespornou kráľovnou národov. No v tej hodine povznesenia a slávy bol vyzdvihnutý až na samý okraj priepasti. Jeho ďalší krok mal viesť nadol a byť nenapraviteľný. Premiestnenie vlády do Konštantínopola ešte stále uvádza historika do rozpakov. Bol to čin v priamom rozpore s celým smerovaním starobyklých a ctihodných predsudkov rímskeho ducha. Nebolo to dielo nijakého zmäkčilého Aziata, oddaného pôžitkom východných zvykov a podnebia, ale železného dobyvateľa,

narodeného na západe a pohŕdajúceho, ako všetci Rimania, návykmi orientálcov; bolo to dielo prenikavého politika, a predsa bolo v najzjavnejšej miere politicky nerozvážne. A predsa Konštantín opustil Rím, veľkú pevnosť a trón césarov, pre temný kút Trácie a zvyšok svojho silného a ctižiadostivého života vynaložil na dvojakú námahu: povýšiť kolóniu na hlavné mesto svojej ríše a ponížiť hlavné mesto na slabé pocty a pokorenú moc kolónie.“*

Tento záznam z pera dejepisca je príliš jasný na to, aby potreboval komentár. Miesto jeho svätyne bolo zvrhnuté, hovorí proroctvo; a po takomto uvedení skutočností, ako je to vyššie, musí byť aj ten najnáročnejší vo výklade proroctiev uspokojený o jeho použití.

„Od času, keď bude odňatá ustavičná obeť a postavená ohavnosť spustošenia, uplynie tisíc dvesto deväťdesiat dní. Blahoslavený je ten, kto vytrvá a dôjde do tisíc tristo tridsiatich piatich dní.“ Keď máme pred sebou skutočnosti, že ustavičné predstavuje pohanstvo, že ohavnosť, ktorá pôsobí spustošenie, je pápežstvo, že v rímskej moci nastala zmena od prvého k druhému a to autoritou štátu, nezostáva nám nič iné, iba ďalej skúmať, kedy sa to udialo spôsobom, ktorý naplnil proroctvo; lebo ak to môžeme zistiť, máme východiskový bod, od ktorého sa majú datovať prorocké obdobia v texte, ktorý máme pred sebou. Preto,

„3. Kedy sa udiala udalosť, o ktorej hovorí proroctvo? Nech je zrejmé, že otázka nezní, kedy boli svätí vydaní do rúk pápežstva, ale kedy bola zmena náboženstva z pohanstva na pápežstvo natoľko uskutočnená, že sa toto stalo národným náboženstvom a dostalo sa do stavu, v ktorom mohlo začať svoju dráhu. Toto, podobne ako všetky ostatné veľké prevraty, nebolo dielom okamihu. Jeho počiatkové prejavy boli zjavné už dávno predtým. Pavol povedal, že už za jeho dní tajomstvo neprávosti, Človek hriechu, —ohavnosť spustošenia, už pôsobilo. A práve vo svetle tohto Písma musíme chápať slová nášho Pána v Matúšovi 24:15 o ohavnosti spustošenia, kde sa zjavne odvoláva na Daniela 9:27. Lebo hoci pohanstvo v roku 70, keď bol Jeruzalem zničený Rimanmi, ešte neustúpilo pápežstvu, predsa rozumieme, že moc, ktorá sa vtedy ukázala, hoci bola do istej miery pozmenená menom a formou, bola práve tou mocou, ktorá mala ako ohavnosť spustošenia ubíjať svätých a pustošiť cirkev Najvyššieho.“

„Až do času obrátenia Chlodovika, kráľa Francúzska, ku ktorému došlo roku 496, boli Francúzi a iné národy západného Ríma pohanské; no po tejto udalosti bolo úsilie obrátiť modlárov ku Kristovi ovenčené veľkým úspechom. Hovorí sa, že Chlodovikovo obrátenie dalo podnet k zvyku oslovovať francúzskeho panovníka titulmi Najkresťanskejšie Veličenstvo a Najstarší Syn Cirkvi.+ Medzi týmto časom a rokom 508 po Kr. boli „spojenectvami“, „kapituláciami“ a výbojmi „Avborici“, „rímske posádky na západe“, Bretónsko, Burgundania a Vizigóti privedení do poddanstva.“++

—Pohanstvo v západnej Rímskej ríši síce nepochybne zadržovalo pokrok kresťanskej viery, najmä v tých národoch, ktoré boli sužované, ako v prípade Anglicka, vpádmi barbarských kmeňov, ktoré zostávali modloslužobnícke, no odvtedy už nemalo moc, ani keby malo vôľu, potlačiť katolícku vieru alebo zabrániť rozpínaniu sa rímskeho pontifika.

Od toho času bolo pápežské ohavstvo víťazné, pokiaľ išlo o pohanstvo. Jeho budúce zápasy boli s ostatnými kresťanskými sektami, ktoré boli vždy pokladané za heretikov; a s kniežatami, s ktorými

sa vždy zaobchádzalo ako so vzbúrencami alebo rozdeľovateľmi tela Kristovho. Popredné mocnosti Európy sa zriekli svojej pripútanosti k pohanstvu len preto, aby zachovávali jeho ohavnosti v inej podobe; lebo pohanstvu stačilo iba prijať krst, aby sa v katolíckom zmysle stalo kresťanským; a keď si to vyžadovali záujmy alebo pomsta jeho najvyššieho služobníka, ich majetky a tróny — a možno i ich životy — museli byť položené na oltár. SS

* Prorocký výklad, zväzok 1, 127.

+ Goodrichove Univerzálne dejiny a Guthrieho geografia.

+ Mosheim, Dejiny kresťanstva, zväzok 1, 132, 133.

V Anglicku Artuš, prvý kresťanský kráľ, založil kresťanské bohoslužby na ruinách pohanstva.* Rapin, ktorý si vo svojich dejinách nárokuje väčšiu presnosť v chronológii udalostí, uvádza, že bol zvolený za panovníka Británie v roku 508. Kniha 2, 129.

„Aký bol v tom čase stav Rímskeho stolca? — Symmachus bol pápežom od roku 498 alebo 499 do roku 514. Jeho pontifikát sa vyznačoval týmito pozoruhodnými okolnosťami a udalosťami:“

„1. Opustil pohanstvo“, keď vstúpil do „rímskej cirkvi“.

„2. K pápežskému stolcu si našiel cestu tým, že zápasil so svojím odporcom až do krvi. Du Pin.“

„3. Oslavovaním, ktoré mu je preukazované ako nástupcovi svätého Petra.“

„4. Exkomunikáciou cisára Anastázia.“+

„—Do akej miery,“ hovorí Mosheim, „boli názory niektorých priaznivé voči panovačným nárokom rímskych pontifikov, možno ľahko usúdiť z výroku Ennodia, toho neslávneho a výstredného pochlebníka Symmacha, ktorý bol prelátom pochybnej povesti. Tento parazitický panegyrik okrem iných nevhodných tvrdení zastával, že pontifik bol ustanovený za sudcu na Božom mieste, ktoré zastával ako námestník Najvyššieho.“++

Silou, ktorú katolíckej veci na západe zabezpečili tieto úspechy, a pôsobením vikárov i iných zástupcov Rímskej stolice, bola pápežská strana v Konštantínopole „postavená“ do postavenia, v ktorom mohla ospravedlniť otvorené nepriateľské činy v prospech svojho pána v Ríme. Roku 508 sa víchor fanatizmu a občianskej vojny prehnal v ohni a krvi ulicami východného hlavného mesta.

Gibbon pri rokoch 508–514, hovoriac o nepokojoch v Konštantínopole, hovorí: — Sochy cisára boli rozbité a jeho osoba bola ukrytá na predmestí, až kým sa na konci troch dní neodvážil prosiť svojich poddaných o milosť. [Pápežstvo víťazí.] Bez svojej diadémy a v postoji prosebníka sa Anastasius zjavil na tróne v cirku. Katolíci pred jeho tvárou odriekali pravý Trisagion; jasali nad ponukou, ktorú vyhlásil hlasom hlásateľa, že sa zriekne purpuru; počúvali napomenutie, že keďže nemôžu všetci vládnuť, mali by sa najprv zhodnúť na voľbe panovníka; a prijali krv dvoch neoblíbených ministrov, ktorých ich pán bez váhania odsúdil levom. Tieto zúrivé, no pominuteľné vzbury boli povzbudené úspechom Vitaliana, ktorý sa so svojím vojskom Hunov a Bulharov, poväčšine modloslužobníkov, vyhlásil za obrancu katolíckej viery. V tejto zbožnej vzbure vyludnil Tráciu, obliehal Konštantínopol, vyhubil šesťdesiatpäťtisíc svojich spolukresťanov, až kým

nedosiahol návrat biskupov, uspokojenie pápeža a ustanovenie Chalcedónskeho koncilu, pravovernej zmluvy, ktorú zomierajúci Anastasius neochotne podpísal a ktorú vernejšie uskutočnil Justinianov strýko. A taký bol výsledok prvej z náboženských vojen, ktoré boli vedené v mene Boha pokoja a jeho učeníkmi. SS

Nasledujúcim úryvkom z Appollosa Hala uzatvárame svedectvo v tomto bode: —Teraz pozývame našich novodobých Gamalielov, aby spolu s nami zaujali stanovisko na mieste svätyne pohanstva (od roku 508 nárokovanom ako „dedičstvo sv. Petra“). Pozrime sa o niekoľko rokov späť do minulosti, a hrubé pohanstvo severných barbarov sa valí na menovite kresťanskú ríšu Západného Ríma — víťazí všade — a jeho víťazstvá sú všade poznačené najdivokejšou krutosťou. . . . Ríša padá a triešti sa na úlomky. Jeden po druhom páni a vládcovia týchto úlomkov opúšťajú svoje pohanstvo a vyznávajú kresťanskú vieru. V náboženstve víťazi ustupujú porazeným. Ale pohanstvo je ešte stále triumfujúce. Medzi jeho podporovateľmi je jeden neoblomný a úspešný dobyvateľ. (Chlodovik.) No čoskoro aj on skláňa sa pred mocou novej viery a stáva sa jej zástancom. Stále víťazí, no ako hrdina a dobyvateľ dosahuje vrchol práve v bode, na ktorom stojíme, roku Pána 508.

„—V tom istom roku alebo v jeho blízkosti je posledný významný podiel padlej ríše verejne, a korunováciou jej triumfujúceho —panovníka‘, pokresťančený.

„—Pontifikom pre obdobie, na ktorom stojíme, je nedávno obrátený pohan. Krvavý zápas, ktorý ho dosadil na stolec, bol rozhodnutý zásahom ariánskeho kráľa. Kľania sa mu a zdravia ho ako toho, ktorý zaujíma —miesto Boha na zemi.' Senát je natoľko pod jeho mocou, že na základe podozrenia, že si to vyžadujú záujmy Rímskej stolice, exkomunikujú cisára. . . . Roku 508 je pod trónom Východnej ríše odpálená mína. Výsledkom zmätku a sváru, ktoré to vyvoláva, je poníženie jej právoplatného pána. Otázkou teraz je, v ktorom čase bolo pohanstvo natoľko potlačené, aby uvoľnilo miesto svojmu zástupcovi a nástupcovi, pápežskej ohavnosti? Kedy bola táto ohavnosť postavená do postavenia, z ktorého mohla začať svoju dráhu rúhania a krvi? Jestvuje nejaký iný dátum jej „postavenia“ alebo „ustanovenia“ na miesto pohanstva než rok 508? Ak táto tajomná čarodejnica ešte nepriniesla všetky svoje obete pod svoju moc, zaujala už svoje postavenie a niektorí podľahli jej očareniu.

„Ostatní sú napokon podmanení — a králi, i ľudia a zástupy, i národy a jazyky, sú privedení pod moc onoho kúzla, ktoré ich pripravuje, aby sa, aj keď sú — opití krvou mučeníkov Ježišových, — nazdávali, že tým slúžia Bohu, a pokladali sa za výlučných obľúbencov neba, zatiaľ čo sa stávajú ľahšou a bohatšou korisťou zatratenia pekla.“*

„Máme dátum. ‚Ustavičná obeť‘ bola odňatá a ohavnosť, ktorá pôsobí spustošenie, bola postavená v roku 508. Počítajúc od tohto bodu, 1290 dní alebo rokov sa končí v roku 1798, kde, ako už bolo ukázané, bola pápežovi občianska moc odňatá ramenom Buonaparta. 1335 dní nás privádza o 45 plných rokov za túto udalosť.

„No niektorí môžu povedať: Ako je to, že obdobia nechávajú končiť v minulosti? Nehovoriť sa azda, že Daniel má odpočívať a povstať vo svojom údele na konci dní? Iste; a my tomu veríme. Ale čo znamená pre Daniela povstať vo svojom údele? Tento bod príde do úvahy, keď pristúpime

k vysvetleniu pomínutia času a k preskúmaniu udalostí, ktoré sa skutočne odohrali na konci dní. Medzitým tu spúšťame kotvu až do ďalšieho týždňa.“ Review and Herald, January 28, 1858.

Bludy a nebezpečenstvá Prescottta a Danielsa; Mestá, v ktorých sa má pracovať

(A. G. Daniells bol zvolený za predsedu Generálnej konferencie v roku 1901. To naznačuje, že tento dokument bol napísaný v roku 1910, v čase, keď bola pani Whiteová veľmi znepokojená Daniellsovým zanedbávaním miest a jeho zapojením do sporu o „Dennú“.)

Nedávno Steve Wohlberg povedal, že nemusí zaujať stanovisko k „Ustavičnej“, pretože Ellen Whiteová nikdy nezaujala stanovisko k „Ustavičnej“; a ak bolo pre prorokyňu dostačujúce zaujať takéto stanovisko, potom je to dostačujúce aj pre neho.

Nuž, Ellen Whiteová mala k Dennému určité stanovisko. Povedala, že milleriti mali na správny pohľad, a rozumela tomu tak, že to bolo pohanstvo. Rozumela, že keď bolo pohanstvo odstránené, začalo sa 1335; a rozumela, že iné názory než tento prinášajú len temnotu a zmätok.

A tou, ktorú možno z dejín roku 1850 preukázať ako tú, ktorá bola skutočne izolovaná ako prinášajúca temnotu a zmätok, je Crosierov názor, že „Daily“ predstavovalo Kristovu službu vo svätyni; preto si myslím, že mala porozumenie tomu, čo „Daily“ bolo, nielen tomu, čím bolo, ale aj tomu, čo predstavovalo, pretože ak ste opustili toto stanovisko, upadli ste do temnoty a zmätku.

No v roku 1910 Ellen Whiteová pokarhala aj predsedu Generálnej konferencie a W. W. Prescottta za presadzovanie toho istého názoru ako Crosierovho.

A nijaký historik nebude tvrdiť, že Prescott a Willie White a A. G. Daniells, keď presadzovali „Daily“, presadzovali myšlienku, že „Daily“ predstavuje Kristovu službu vo svätyni. To každý vie.

Máte tu však celý článok z Manuscript Releases, zväzok 20.

Kedy to bolo vydané? Nuž, bolo to vydané v roku 1988; a tak je to v roku 1988 dostupné na zváženie študentom adventizmu.

Kedy Willie White, Prescott a Daniells ustanovili v adventizme falošný názor na „Dennú obeť“? Svoje dielo vykonali v rokoch 1919 až 1931. Do roku 1931 na to zabudnite!! Adventizmus bude učiť, že „Denná obeť“ predstavuje Kristovu službu vo svätyni, pretože prijal výklad Písem, ktorý pochádza z odpadlickeho protestantizmu a katolicizmu. A od tohto bodu je „Denná obeť“ stotožnená s Kristovou službou vo svätyni.

Ach, sú hlasy, ktoré sa tomu stavajú proti a vedia lepšie, no od tej chvíle sa prúd úplne obrátil.

A potom v roku 1988 Ellen White Estate pre nás zverejňuje toto vyhlásenie z roku 1910 práve v čase, keď otázku „Daily“ rozvírili Prescott, Daniells a Willie White.

V tomto štádiu našej skúsenosti nesmieme dopustiť, aby naša myseľ bola odvrátená od zvláštneho svetla, ktoré nám bolo dané na uváženie na dôležitom zhromaždení našej konferencie. A bol tam brat Daniells, na ktorého myseľ pôsobil nepriateľ;

Čo to znamená? Čo znamená, že nepriateľ pôsobí na tvoju myseľ? Znamená to, že Duch Svätý nepôsobí na tvoju myseľ.

„...a vaša myseľ i myseľ staršieho Prescottta boli ovplyvňované anjelmi, ktorí boli vyhnaní z neba...“

„Satanovým dielom bolo odvieť vaše mysle, aby sa vnášali maličkosti a najmenšie podrobnosti, ktoré vám Pán nevnukol vnášať. Neboli podstatné. No pre vec pravdy to znamenalo mnoho. A myšlienky vašich myslí, ak by ste mohli byť odvedení k maličkostiam a najmenším podrobnostiam, to je dielo Satanovho úmyslu. Myslíte si, že opravovať drobné veci v napísaných knihách by znamenalo konať veľké dielo. Ale mne je uložené: Mlčanie je výrečnosťou.“

Chceli zasiahnuť do knihy Uriáša Smitha *Thoughts on Daniel and Revelation* a odstrániť z nej to, čo povedal o „Dennom“, totiž že ide o pohanstvo. Preto je v tomto časovom období jedným z mužov, ktorí vystupujú proti Williemu Whiteovi, Prescotttovi a Daniellsovi, muž menom Larry Smith.

Kto je Larry Smith? To je Uriášov syn a vie, čo chce urobiť, a stojí pri svojom otcovi: Každodennosť je pohanstvo.

Mám povedať: Prestaňte s hľadaním nedostatkov. Keby sa tento zámer diabla mohol uskutočniť, potom by sa vám zdalo, že vaše dielo by bolo pokladané za nanajvýš podivuhodné vo svojom zámere. Plánom nepriateľa bolo sústrediť všetky domnelé sporné prvky tam, kde sa všetky druhy zmýšľania nezhodovali.

„A čo potom? Uskutočnilo by sa práve to dielo, ktoré teší diabla. Tým, čo sú vonku, by bol podaný taký obraz našej viery, aký by im práve vyhovoval, a ten by rozvíjal črty charakteru, ktoré by“

urobiť čo? „spôsobiť veľký zmätok.“

Boli prijaté aj iné názory na ustavičnú obeť, ktoré prinášajú zmätok a temnotu.

„a využívať zlaté chvíle, ktoré by sa mali horlivo použiť na predkladanie veľkého posolstva ľudu. Výklady k akémukoľvek predmetu, na ktorom sme pracovali, by sa nemohli všetky navzájom zhodovať, a výsledkom by bolo zmätieť mysle veriacich i neveriacich. To je práve tá vec, o ktorej satan naplánoval, že sa má stať — čokoľvek, čo by sa dalo zveličovať ako nezhoda.“

Ak Pán dá, keď začneme tieto učenia dokazovať na základe nášho štúdia Biblie, obrátíme sa na Ezechiela 28; pretože v Ezechieli 28 je určený samotný koreň Každodennej. Ezechiel 28 hovorí o povýšení Lucifera, a ona to vyznačuje; pretože keď sa usilujú tvrdiť, že Každodenná predstavuje Kristovu službu vo svätyni, nielenže zavrhovali pravý pohľad na Každodennú, symbol sebaopovyšovania, ale vo vlastnej skúsenosti zjavovali práve toto sebaopovyšovanie. Zdôrazňuje, že by vniesli zmätok do našich radov.

Tu je teraz veľké dielo, v ktorom môžu pôsobiť zvláštni duchovia. Pán však má vykonať dielo na záchranu hynúcich duší; a miesta, ktoré by satan v prestrojení mohol vyplniť, vnášajúc zmätok do našich radov, vyplní dokonale, a všetky tie malé rozdiely sa zväčšia a stanú sa nápadnými.

A čo znamená: „A bolo mi ukázané“? Toto jej Boh výslovne povedal.

„A od samého počiatku mi bolo ukázané, že Pán nezveril ani staršiemu Daniellsovi, ani Prescottovi bremeno tohto diela. Majú byť vnášané satanove úklady? Má byť toto „Každodenné“ takou veľkou vecou, aby bolo vnášané na mätúce pomätenie mysli a na zdržovanie postupu diela v tomto dôležitom období času? Nemalo by to tak byť, nech je to čokoľvek. Táto otázka by sa nemala predkladať,“

Sestra Whiteová rozumela výrazu „Denná obeť“ a rozumela aj tomu, že učenie, podľa ktorého „Denná obeť“ predstavuje Kristovu službu vo svätyni, je niečím, čo pochádza od anjelov, ktorí boli vyhnaní z neba, a že prináša len zmätok a temnotu; a poznala priekopnícke stanovisko, že „Denná obeť“ predstavovala pohanstvo a že keď bola „Denná obeť“ odstránená, začalo sa časové proroctvo 1335 rokov. Vedela to. Poznala ten rozdiel bez ohľadu na to, čo chcú títo chlapi hovoriť.

„Nech sa to nestane, nech by sa dialo čokoľvek. Táto téma sa nemá otvárať, lebo duch, ktorý by bol tým vnesený, by bol odrádzajúci, a Lucifer sleduje každý pohyb. Satanské nástroje by začali svoje dielo a do našich radov by bol vnesený zmätok. Nemáte nijaké povolanie vyhladávať rozdielnosť názorov, ktorá nie je skúšobnou otázkou; ale vaše mlčanie je výrečnosťou. Celú túto vec mám jasne pred sebou. Keby diabol mohol do týchto otázok zapliesť niekoho z nášho vlastného ľudu, ako si zaumienil urobiť, satanova vec by zvíťazila. Teraz sa má bez odkladu ujať dielo a nemá sa vysloviť nijaký [rozdiel] názoru.“

„Satan by podnecoval tých mužov, ktorí vyšli spomedzi nás, aby sa spojili so zlými anjelmi a zdržovali naše dielo nepodstatnými otázkami, a aká radosť by [z toho] bola v tábore nepriateľa. Zbližte sa, zbližte sa. Nech je každý rozdiel pochovaný. Naším dielom je teraz venovať všetku svoju telesnú silu i všetku silu mozgu a nervov tomu, aby sa tieto rozdiely odstránili a aby všetci boli zajedno. Keby Satanovi bolo dovolené získať čo i len najmenšiu oporu svojou veľkou neposvätenou múdrosťou, [radoval by sa].“

Keď som teraz videla, ako pracujete, moja myseľ obsiahla celú situáciu i dôsledky, ktoré by nastali, keby ste pokračovali a dali stranám, ktoré nás opustili, čo len najmenšiu príležitosť vniesť zmätok do našich radov. Váš nedostatok múdrosti by bol práve tým, čo by si satan prial. Vaše hlasné vyhlasovanie nebolo pod vnuknutím Ducha Svätého. Dostala som pokyn povedať vám, že vaše vyhladávanie chýb v spisoch mužov, ktorí boli vedení Bohom, nie je vnuknuté Bohom. A ak je toto múdrosť, ktorú by chcel starší Daniells dať ľudu, v nijakom prípade mu nedávajte úradné postavenie, lebo nedokáže usudzovať od príčiny k následku. Vaše mlčanie o tejto veci je vašou múdrosťou. Teraz, všetko, čo sa podobá vyhladávaniu chýb v publikáciách mužov, ktorí už nežijú, nie je dielom, ktoré Boh dal komukoľvek z vás konať. Lebo keby títo muži — starší Daniells a Prescott — boli nasledovali dané pokyny pri práci v mestách, bolo by mnoho, veľmi mnoho presvedčených o pravde a obrátených, schopných mužov, ktorí [teraz] sú v postaveniach, kde ich už nikdy nebude možné zasiahnuť.

„Na celý svet treba nazerať ako na jednu veľkú rodinu. A keď máte takýto prameň poznania, z ktorého môžete čerpať, prečo ste ponechali svet po celé roky hynúť, hoci svedectvá dal náš Pán Ježiš Kristus? Právě náboženstvo nás učí pokladať každého muža a každú ženu za osobu, ktorej môžeme preukázať dobro.

„Toto bolo vytlačené už pred mnohými rokmi: — Vyrovnaná myseľ,“ svedectvo staršiemu Andrewsovi. Myseľ možno pestovať tak, aby sa stala silou vedieť, kedy hovoriť a aké bremená vziať na seba a nie byť, lebo Kristus je vašim učiteľom. A veľmi som sa o vás bála [keď som vás videla], ako vyvyšujete svoju múdrosť a volíte postup, ktorý vnáša rozdiely v názoroch. Pán volá po múdrych mužoch, ktorí vedia mlčať, keď je pre nich múdre tak urobiť. Ak by ste mali byť celistvým mužom, potrebujete posvätenie skrze Ježiša Krista. Teraz sa práve začalo isté dielo a nech je múdrosť zrejmá v každom kazateľovi, v každom predsedovi konferencie. Ale tu bolo dielo, ktorého ste sa mali chopiť už pred rokmi, keď ste boli potrební, aby ste pozdvihli svoj hlas práve za toto dielo. Kristus dal všetkému svojmu ľudu osobitné pokyny, čo majú robiť a čo robiť nemajú. A zostáva nám už len krátky čas, aby sme uskutočnili spravodlivosť Pánovu. Vy môžete rozumieť ceste Pánovej. Videla som váš zámer viesť veci podľa vlastných predstáv potom, ako ste boli ustanovený za predsedu. Mysleli ste si, že vykonáte obdivuhodné veci, čo by bolo dielom, ktoré Boh nevládol do vašich rúk, aby ste ho konali. Teraz vašou úlohou nie je utláčať, ale uvoľniť každú možnú nevyhnutnosť, ak vás Pán prijal do služby. Ale už veľmi skoro ste podali dôkaz, že sa vo vás neprejavili múdrosť ani posvätený úsudok. Vyvolali ste otázky, ktoré by neboli prijaté, keby Pán nedal svetlo.“

Bola som poučená, že sa nemali robiť také unáhlené kroky, ako je zvolenie vás za predsedu konferencie ešte na ďalší rok. Pán však zakazuje akékoľvek ďalšie takéto unáhlené konania, kým sa táto vec nepredloží Pánovi v modlitbe; a keďže k vám prišlo posolstvo, že dielo Pánovo spočívajúce na predsedovi je nanajvýš vážnou zodpovednosťou, nemali ste nijaké morálne právo tak, ako ste to urobili, prudko vystúpiť v otázke „Daily“ a domnievať sa, že váš vplyv rozhodne túto záležitosť. Bol tam starší Haskell, ktorý niesol ťažké zodpovednosti, a je tam starší Irwin a viacerí muži, ktorých by som mohla spomenúť, ktorí nesú ťažké zodpovednosti.

„Kde bola vaša úcta k mužom pokročilého veku? Akú autoritu ste mohli vykonávať bez toho, aby ste povolali všetkých zodpovedných mužov, aby vec uvažili? Ale preskúmame teraz túto záležitosť. Musíme teraz znovu zvážiť, či je to Pánov súd vzhľadom na dielo, ktoré bolo zanedbané, aby sa ukázala vaša horlivosť niest' toto dielo ešte aj ďalší rok. Ak by ste mali niest' toto dielo ešte ďalší rok s pomocou tých, ktorí sa s vami spoja, musela by vo vás i v staršom Prescottovi nastať zmena. A pokorte svoje vlastné srdcia pred Bohom. Pán bude musieť vo vás vidieť prejav odlišnej skúsenosti, lebo ak kedy muži potrebovali byť znovu obrátení v tomto prítomnom [čase], sú to starší Daniells a starší Prescott.“

Malo by byť vybraných sedem mužov, ktorí sú mužmi múdrosti a v ktorých sa pôsobením Božej milosti prejavuje dôkaz znovuobrátenia. Lebo ak sú niektorí muži natoľko zaslepení, že nedokážu uvažovať od príčiny k následku, že by prehliadali mužov, ktorí niesli zodpovednosti diela, a týchto predsedov konferencií, že by boli ponechaní bokom muži, ktorí niesli dielo viac než dva roky, a nastal by taký unáhlený dôsledok, že by muži zanedbali práve to dielo, ktoré bolo pred nich kladené po celé roky — dielo pre mestá — a nijaká, alebo len veľmi malá,

pozornosť by sa venovala starším mužom pri hľadaní rady, ale hlásali by ľuďu veci, ktoré sa sami rozhodnú podávať, to samo osebe vydáva svedectvo o nebezpečnej nespoľahlivosti takých mužov, ktorým by malo byť zverené také veľké a obdivuhodné dielo.

„Kristus nie je mŕtvy. Nikdy nedopustí, aby sa Jeho dielo vykonávalo týmto zvláštnym spôsobom. Nechajte knihy na pokoji. Ak je nevyhnutná nejaká zmena, Boh zabezpečí, aby súlad v tejto zmene bol zachovaný; ale keď bolo posolstvo zverené ľuďom s veľkou zodpovednosťou, ktorá je s tým spojená, [Boh] vyžaduje vernosť, ktorá pôsobí skrze lásku a očisťuje dušu. Starší Daniells i Prescott obaja potrebujú znovuobrátenie. Vkradlo sa sem zvláštne dielo a nie je v súlade s dielom, ktoré Kristus prišiel vykonať na náš svet; a všetci, ktorí sú skutočne obrátení, budú konať Kristove skutky.“

„Všetci máme konať dielo, ktoré oslávi Otca. Dospeli sme ku kríze — buď sa práve v tomto prípravnom čase prispôbíme charakteru Ježiša Krista, alebo sa o to ani nepokúsime. Starší Daniells, nemáte sa cítiť oprávnený dávať svoj hlas hlasno zaznievať tak, ako ste to robili za podobných okolností. A pochopte, predseda konferencie nie je vládcom. Pracuje v spojení s múdrymi mužmi, ktorí zastávajú postavenie predsedov a ktorých Boh prijal. Nemá slobodu zasahovať do spisov v tlačенých knihách z pier, ktoré Boh prijal. Už viac nemajú vládnúť, ak neprejavia menej panovačnej, ovládajúcej moci. Kríza prišla, lebo Boh bude zneuctený.“

„Ako hľadá Pán na neobrobené mestá? Kristus je v nebi. Teraz má zaznieť toto uznanie: — Niet kráľovskej vlády. A teraz je kríza tohto sveta. Teraz som Mocou zachrániť alebo zničiť. Teraz je čas, keď osud všetkých je v Mojich rukách. Dal som svoj život, aby som zachránil svet. A „Ja, keď budem vyzdvihnutý,“ spasiteľná milosť, ktorú udelím, dokáže, že všetci, ktorí budú utváraní podľa božskej podoby a budú jedno so Mnou, budú konať tak, ako konám Ja mocou svojej vykupiteľskej milosti.“ Kto chce, nech sa spojí so svojimi bratmi, aby vykonal dielo, ktoré im bolo zverené konať, keď sú na zodpovedných miestach pod radou, ktorú dáva Pán, a nech sa s najväčšou úprimnosťou usiluje pracovať v úplnom súlade s Tým, ktorý tak miloval svet, že dal svoj život ako plnú obeť za záchranu sveta. Hovorím našim kazateľom, aby, keď vstupujú do práce v našich mestách, službu slova sprevádzala pokojná posvätnosť. Nemôžeme správne zapôsobiť na myseľ ľuďu, ak my . . . [Spodná tretina tejto strany ponechaná prázdna.]

Prepisujem zo svojho Denníka. Pravda, ako je v Ježišovi — hovorte o nej, modlite sa za ňu, verte každému slovu v jeho jednoduchosti. Čo by ste získali, keby sa omyly predkladali mužom, ktorí odpadli od viery a dali pozor zvodným duchom, mužom, ktorí ešte nie tak dávno boli s nami vo viere? Postavíte sa na stranu diabla? Venujte svoju pozornosť neobrobeným poliam. Pred nami je celosvetové dielo. Boli mi dané zobrazenia o Johnovi Kelloggovi.

„Veľmi príťažlivá osobnosť predstavovala myšlienky zvodných argumentov, ktoré predkladala, názory odlišné od pravej biblickej pravdy. A tí, ktorí lačneli a žíznil po niečom novom, presadzovali myšlienky [také zvodné], že starší Prescott bol vo veľkom nebezpečenstve. Starší Daniells bol vo veľkom nebezpečenstve, [že] sa nechá strhnúť bludom, že ak by sa tieto názory mohli hovoriť všade, bol by to akoby nový svet.“

„Áno, stalo by sa to, ale kým boli ich mysle takto zaujaté, bolo mi ukázané, že brat Daniells a brat Prescott vnášajú do svojej skúsenosti city duchovného [spiritistického] rázu a priťahujú náš ľud ku krásnym citom, ktoré by, keby to bolo možné, zvedli aj samých vyvolených.“

Samotní vyvolení nebudou oklamáni, ale budú lidé, kteří stojí spolu se samotnými vyvolenými a kteří budou oklamáni. Samotní vyvolení jsou moudré panny. Pošetilé panny budou oklamány, že ano?

A keď múdre panny v tomto časovom období, keď je tu pokušenie zviest' aj samých vyvolených, prijímajú vyliatie Ducha Svätého, čo prijímajú bláznivé panny? Mocné poblúdenie z 2. Tesaloničanom. Tým sa budeme zaoberať tiež v súvislosti s Dennou obeťou.

—„vplietali do svojej skúsenosti myšlienky duchovného [spiritistického] rázu a priťahovali náš ľud k krásnym citom, ktoré by, ak by to bolo možné, zvedli aj samých vyvolených.“

Aká je úplne základná podstata spiritualizmu?

Keď ide o príbeh kráľa Saula, čo povedal Samuel? „Vzbura je ako čarodejníctvo.“ Vzbura je čarodejníctvo.

Kam sa dostane Saul?

Z PUBLIKA: S čarodejnicou z Éndoru.

S čarodejnicou z Endoru.

Čo to bolo, čo kráľ Saul urobil, aby vyvolal tento sled udalostí, ktorý ho priviedol k čarodejnici z Én-Dóru? Povýšil svoje slovo nad Božie Slovo. Bolo mu povedané, čo má urobiť, no on pokračoval a urobil to, čo chcel urobiť.

Samotná podstata spiritualizmu spočíva v tom, že svoje slovo staviaš nad Božie slovo. Tam sa to všetko začína. To je čarodejníctvo.

Čarodejníctvo spočíva v rozpoznaní toho, ako vás satan privádza pod svoj vplyv. Spôsob, akým vás očarúva, je magický pojem týkajúci sa magického zvodu.

Keď ste očarovaní, kto sa očaruje ako prvý? Čarodejník. Všetko sa začína vtedy, keď svoje slovo postavím nad Božie Slovo. To je čarodejníctvo, to je vzbura, a ja som ten, kto sa stal očarovaným. A to sa stalo Daniellovi a Prescottovi.

A aké názory sa Daniells a Prescott usilovali vnieť v čase, keď sa to dialo? Nesprávny pohľad na Každodennú.

A aký je pravý pohľad na „Dennú“? Je to ten, že je to pohanstvo, a pohanstvo je náboženstvom sebavyšovovania. Je to náboženstvo, ktoré sa začalo na nebeských dvoroch, keď satan, keď satan, postavil svoje slovo nad Božie slovo a uviedol do dejín ľudstva tajomstvo neprávosti.

Tajomstvo neprávosti je satanovým dielom, ktorým nás očarúva. Je to satanovo dielo, ktorým nás privádza k tomu, aby sme svoje slovo alebo jeho slovo postavili nad Božie slovo.

Sledujete moju myšlienku?

Vyhľadajte si slovo „iniquity“. V Strongovej konkordancii bude definovať „iniquity“. A keď sa dostanete až ku koreňovému slovu, aké je koreňové slovo pre „iniquity“? Alfa, alfa. To je Alfa apostáza.

Kedy Daniells a Prescott presadzovali tento bláznivý názor? V období Alfa odpadnutia.

Preto si nenechajte ujsť, čo tu sestra Whiteová hovorí o zvädzaní samotných vyvolených a o čítaní Ezechiela 28. Vedela, čo sa deje. Vedela, že táto záležitosť „Denná“ je niečím, čo je nielen náukovo nesprávne, ale zároveň vyžaduje, aby tí, ktorí budú kázať nesprávny názor o „Dennej“, postavili svoje slovo nad Božie Slovo, a stavia ich do postavenia, v ktorom sú očarení; a preto sú nástrojom v satanovej ruke, aby svojou vzburou očarovali iných.

Musím svojím perom zaznamenať [skutočnosť], že títo bratia by vo svojich klamných predstavách videli nedostatky, ktoré by postavili pravdu do neistoty; a [predsa] by oni [stáli] [tak], [akoby mali] veľkú duchovnú rozlišovaciu schopnosť. Teraz im mám povedať [to], že keď mi bola táto vec ukázaná,

Ľudia hovoria: „Ach, Ellen Whiteová, ona nemá žiadne stanovisko k Dennému.“

„Keď mi bola táto záležitosť ukázaná, keď starší Daniells pozdvihoval svoj hlas ako trúbu pri obhajovaní svojich názorov o ‚Každodennej‘, boli mi predstavené následné dôsledky. Náš ľud sa začínal miast’ . Videla som výsledok, a potom mi boli dané napomenutia, že ak by starší Daniells bez ohľadu na následky takto podliehal dojmu a nechal sa presvedčiť, že je pod inšpiráciou Božou,“

Toto je špiritizmus. Svoje slovo postavil nad Božie Slovo. Verí, že je inšpirovaný Bohom.

„že ak by bol starší Daniells bez ohľadu na výsledok takto ovplyvnený a nechal sa priviesť k viere, že je pod vnuknutím Boha, všade v našich radoch by sa zasiala skepsa a boli by sme tam, kam by satan niesol svoje posolstvá. Rozhodná nevera a skepsa by sa zasievali do ľudských myslí a podivné úrody zla by zaujali miesto pravdy. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, zväzok 20, 17–22.

Podivné plodiny zla dnes rastú po celom adventizme.

Ellen Whiteová vyslovuje svoj súhlas s pionierskym chápaním proroctva o 2520.

Ellen Whiteová vyjadruje svoj súhlas s pionierskym chápaním, že „každodenná“ v knihe Daniel predstavuje pohanstvo.